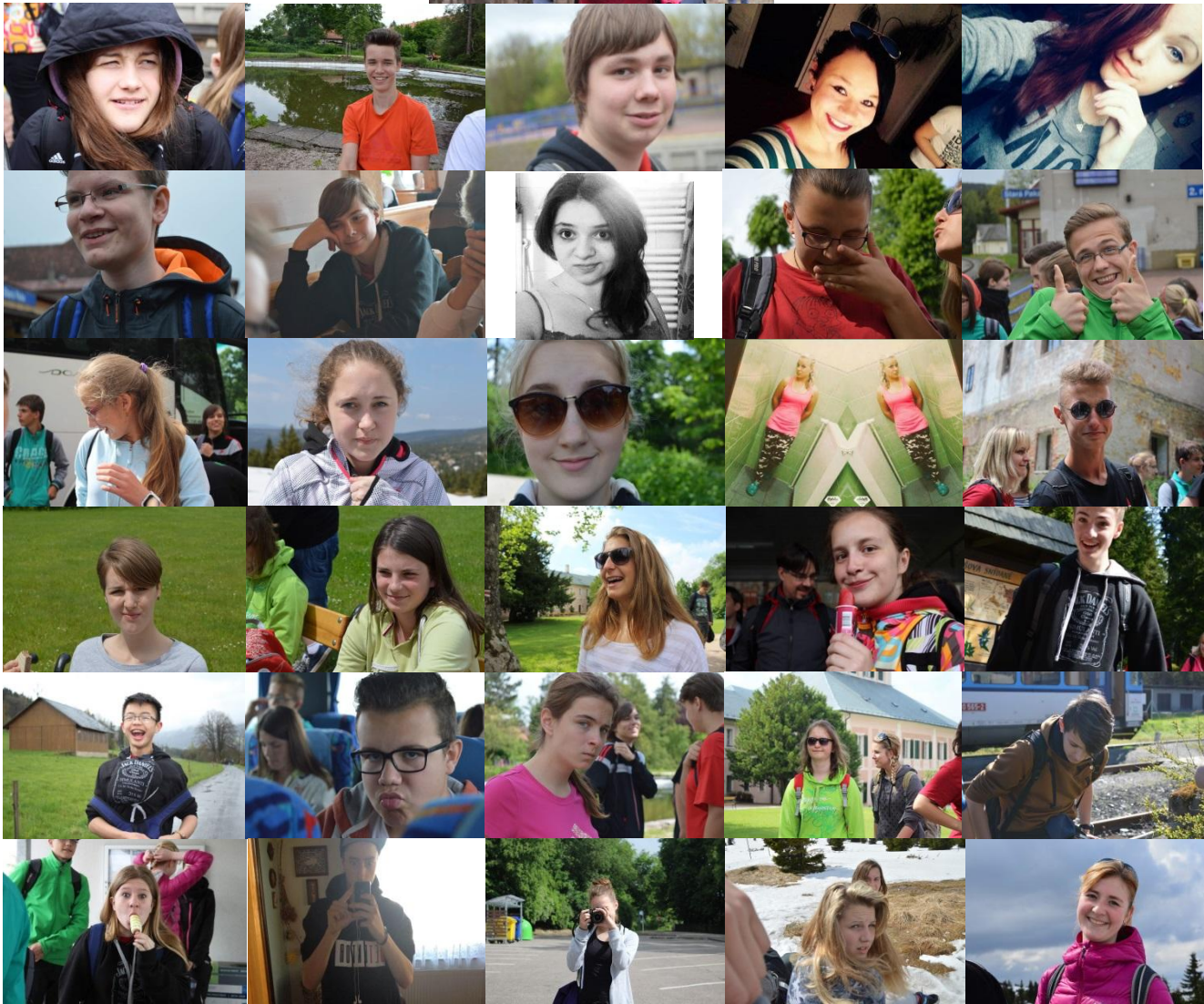

Nejlepší **Školák** všech dob!

Protože je o té nejúžasnější devítce!

Číslo 4
Ročník devátý
Školní rok 2015/2016

Adéla Zdobinská

V létě ráda jezdím na kole nebo na zahradě hraju badminton. Dříve jsem se docela věnovala i plavání. Už od třetí třídy si přeju, abych se jednou stala lékárníci. Pro svoje budoucí studování jsem si vybrala Gymnázium dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi, protože si myslím, že je to nejlepší škola, která mě připraví na vysokou školu. I kdybych se později rozhodla jít jinou cestou, tak vysokou školu bych určitě chtěla mít. Pokud by to nevyšlo, tak by mě bavilo něco kolem cestování. Ráda bych se třeba zabývala letectvím. Moje oblíbená barva je žlutá. Jsem upřímná, někdy netrpělivá a celkem cílevědomá. Štíři jsou také velmi náladoví a to by se dalo říct, že na mě sedí.

„Zkusil si to. Selhal jsi. To není důležité. Zkus to znovu. Selži znovu. Selži lépe.“
-Samuel Beckett-

Aneta Salayová

Mezi mé záliby patří fotografování, cestování, hraní na kytaru, četba a ráda si i něco nakreslím, i když přiznávám, že to občas vypadá, jako kdybych to nakreslila nohama. Jsem přijata na Střední školu knihkupecké a nakladatelské činnosti v Praze a dále bych chtěla pracovat například v nakladatelství nebo ve státní správě. O sobě si myslím, že jsem upřímná, energická, tvrdohlavá a občas i vtipná. A v poslední řadě jsem velký milovník filmů, seriálů a her.

„Je lepší být nenáviděn pro to, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“
-Kurt Cobain-

Anna Bartková

Mými koníčky jsou hra na housle, kreslení a malování a biologie. Poslední dobou také cvičím jógu a chodím běhat. Jsem milá, obětavá, mírumilovná a dá se říct, že mě baví téměř všechno. V budoucnu bych chtěla být laborant nebo vědec přírodních věd. Vybrala jsem si Gymnázium v Hořicích, které mě patřičně připraví na následující vysokou školu, kterou bych ráda dále pokračovala.

„Hledali jsme štěstí, našli jsme sebe.“
-John Lennon-

Bára Pajerová

Moje záliby jsou florbal, fotbal, rybolov, sledování anime a seriálů. Chystám se na průmyslovou školu. Moje oblíbené zvíře je pes. Prý jsem hodná, upřímná a vtipná.

„Život je jako bonboniéra, nikdy nevíš, co okusíš.“
-Forrest Gump-

David Pechan

Narodil jsem se 7. 3. 2001. Mé oblíbené předměty ve škole jsou: matika, fyzika a chemie. Mezi mé záliby patří společenské tance a dívání na hokej. Jdu na Střední průmyslovou školu v Mladé Boleslavi. Na obor IT systémy ve strojírenství. Jsem šikovný, vtipný a energický.

„Dělej, co můžeš pro svůj život“

Denisa Najmanová

Jsem veselá, hodná a i přátelská. Moje koníčky jsou čtení, hudba, nakupování, přátelé a taky samozřejmě rodina. Hlásím se na Obchodní akademii v Mladé Boleslavi. Mám ráda neutrální barvy jako je černá, bílá, šedá, ale mám ráda i tmavě červenou. Taky opravdu ráda jím. Často vyhledávám například těstoviny, různé druhy ovoce a polévky.

„Největší chyba, kterou v životě můžete udělat, je mít pořád strach, že nějakou uděláte.“

Erika Doubková

Ve volném čase ráda čtu. Hraju fotbal za Židněves a Mnichovo Hradiště. Moje oblíbené barvy jsou žlutá a černá. Od začátku příštího školního roku budu chodit na Karmel, obor pekař. Jsem hodná a přátelská. Ráda pomůžu jiným, a vždy si jdu za tím, co chci.

„Vždy dosáhnu toho, co chci, nebo to přestanu chtít.“

Eva Kučerová

Jsem přátelská a hodná a strašně ráda chodím do společnosti, ráda jezdím na kole a na bruslích. Moje nejoblíbenější zvíře je pes. V budoucnu budu prodavačka.

„Tu však jsem náhle viděl, že mohu pro druhého něco znamenat už jenom tím, že tu jsem, a že ten druhý je šťastný, protože jsem u něho. Když se to takhle řekne, zní to velmi prostě, ale když pak o tom člověk přemýšlí, je to obrovská věc, která vůbec nemá konce. Je to něco, co člověka může úplně roztrhat a změnit. Je to láska, a přece něco jiného. Něco, pro co lze žít. Pro lásku člověk žít nemůže.

Ale pro člověka jistě!“
- Erich Maria Remarque-

Jakub Motyčka

Baví mě hrát fotbal, pracovat s PC a chodit ven. V září nastupuji na školu Obchodní akademie Mladá Boleslav - Ekonomické lyceum. Až dokončím tuto školu, chtěl bych na školu vysokou. Po dokončení této školy bych se chtěl jet podívat do nějaké země v cizině. O práci v cizině bych taky chtěl zauvažovat. Jsem upřímný, zábavný, milý, sportovně založený a přátelský. Moje oblíbené zvíře je vlk. Jsem upřímný, milý, zábavný a přátelský. Další moje záliby jsou angličtina, koukání na seriály a komediální a dobrodružný filmy.

„Hodte mě vlkům a já se vrátím jako vůdce smečky.“

Jakub Svoboda

Jsem přátelský, společenský, chytrý a vynalézavý. Ve volném čase hraju fotbal, florbal, tenis a nohejbal. Moje oblíbené předměty jsou zeměpis, dějepis a chemie. Dále půjdu studovat obor IT strojírenství na průmyslovou školu v Mladé Boleslavi. Moje oblíbená barva je zelená.

„Co tě nezabije, to tě posílí“

Jana Reslová

Ahoj, ráda bych vám o sobě něco řekla. Bydlím v malém domku na kopci. Mám čtyři sourozence. Svůj volný čas trávím v Baletním sále na Pastelce, u babičky, venku s mými nejlepšími kamarádkami a koňmi, ale nejvíce s Milánkem. V budoucnu bych si chtěla pořídit koně, a rodinu.

„Nikdy neříkej nikdy.“

Jaroslav Bravenec

Mé záliby jsou sběr kamenů a nožů. Rád hraji počítačové hry a chodím ven nebo koukám na dokumenty. Zajímám se také o zbraně, vědu a techniku. Byl jsem přijat na zemědělskou školu v Mladé Boleslavi na obor truhlář. Má oblíbená barva je modrá a zelená, moje oblíbené jídlo jsou lasagne a moje oblíbené zvíře je blob fish. Jsem, velmi bláznivý, pracovitý, pilný, přátelský a domnívám se, že ba i dokonce štedrý.

„Nemusíš vypadat chytrě, abys byl chytrý“

Jiří Drázský

Ze sportu mě baví cyklistika, rád se taky věnuju počítačům. Taky mě hodně baví 2. světová válka obecně. Na začátku příštího školního roku nastupuji na maturitní obor na škole SOU Škoda a.s. Moje oblíbené barvy jsou modrá a žlutá. Myslím si, že jsem vtípný, přátelský, společenský a snažím se s lidmi komunikovat.

„Pancíř je tvůj nejlepší přítel, protože holou prdelí ježka neumlátíš“

„Každá zbraň, která je vyrobena, každá válečná loď, která je spuštěna, každá vypálená raketa znamená v důsledku okradení těch, co mají hlad a nejsou nakrmeni, co nemají co obléci a nejsou oblečeni.“

-Dwight D. Eisenhower-

Libor Rudavský

Baví mě hrát fotbal, práce s počítačem a rád strávím čas s kamarády. V září nastupuji na SOU Škoda a.s. obor Mechatronik IT. Po dokončení maturity chci jít na VŠ Škoda Auto. Po dokončení VŠ chci pracovat v automobilce. Později bych se nebránil práci v cizině. Mé oblíbené zvíře je tygr. Dále mám rád angličtinu, akční a dobrodružné filmy a rád se koukám na seriály. Jsem milý, upřímný, přátelský a zábavný.

„Udělat věc, které se bojíme, je první krok k úspěchu“

-M. Gandhí-

Lucie Svobodová

Jsem milá, přátelská, veselá, vtípná a někdy až moc upřímná. Mezi mé záliby patří hraní florbalu, který hraji přibližně 4 roky, ale teprve 2 roky za FA – Mladou Boleslav. Mám ráda cestování jak s rodiči, tak i s kamarády. Také ráda chodím běhat, jezdím na kolečkových bruslích a zajímám se i o jiné aktivity. Mezi mé oblíbené barvy patří modrá, zelená a neutrální barvy. Další 3 roky strávím na nové škole a to na SOU a SOŠ v Mladé Boleslavi.

„Nikdy se nevzdávej, protože vzdát se bolí nejvíc!“

Lukáš Hercík

Mým koníčkem je fotbal, který hraju odmala. V tomto školním roce jsme se museli rozhodovat o našem dalším kroku v životě (střední škola). Já jsem si vybral střední ekonomickou školu obor obchodní akademie, na kterou jsem se dostal na odvolání. Má oblíbená barva je zelená. Mé neoblíbenější zvíře je má ještěrka Percy. Mé oblíbené jídlo jsou špagety.

„Je lepší být nenáviděn pro to, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“

Markéta Krausová

Mezi moje záliby patří kreslení, malování a sledování seriálů a anime. Jsem přijata na Gymnázium dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi. Chtěla bych vystudovat medicínu a stát se doktorkou. Prý jsem veselá, přátelská, chytrá a hodná.

„Raději budu nenáviděn pro to jaký jsem, než být milován pro to, jaký nejsem.“
– Kurt Cobain-

Martin Špaček

Jsem hrozně líný. Mám rád hudbu a válení se v posteli. Poslouchám převážně jenom hip-hop. Také rád chodím s kamarády ven. Umím být i pracovitý a hodný, ale jenom na lidi, kteří si to zaslouží. Jdu na střední školu v Hubálově na obor automechanika. Rád bych poté v tomto oboru podnikal.

„Když máš sen, musíš ho uskutečnit“

Martina Ondříšková

Narodila jsem se 31.12.2000 v Kyjově. Moje záliby jsou fotbal, který hraju od svých třinácti let, pak sledování hokeje a cestování. Jako střední školu jsem si vybrala Obchodní akademii v Mladé Boleslavi. Mezi mé oblíbené jídlo patří pizza, ale také čokoláda. Jsem upřímná, kamarádká, často ukecaná a jsem sportovní typ.

„V životě nikdy nic nevyhraješ, pokud nepřekonáš překážky, na které narazíš! Nevyhýbej se jim, neobcházej je! Překroč je!“

-Cristiano Ronaldo Dos Santos Aveiro-

Michaela Špytková

Mým koníčkem je Taekwon-do, které dělám již devátým rokem. Když mám čas, ráda si sednu s pěknou knížkou a celý den nevylezu z postele. Mou zálibou je také sledování seriálů. Další čtyři roky strávím na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi, kam se mnou půjdou další tři spolužačky. Moje oblíbené zvíře je plameňák.

„Láska je něco, co nemůžeš popsat jako vzhled růže nebo vůni deště.“

Milan Cu

Narodil jsem se 19.06.2001. Mám rád fotbal a další sporty a taky se na ně rád dívám. Mezi mými oblíbenými předměty jsou fyzika, matika a tělocvik, proto jdu na SOU ŠKODA a.s. na obor mechanik elektrotechnik- Mechatronik IT. Jsem přátelský, vtipný, společenský a chytrý.

„Užívej si život, jak nejlépe můžeš.“

Milena Dědková

Mám hodně ráda sport. Jsem dobrovolná hasička. V létě volný čas trávím u vody. Miluju léto.

Ve škole mi to moc nejde, ale ráda poradím nebo pomůžu. Snad na lidi působím dobrým dojmem. Jsem přátelská a hovorná. Škola, na kterou jdu po základní škole, se jmenuje SOU a SOŠ Horky nad Jizerou a můj obor bude cukrář. Bude to něco nového a naučím se cukrařině a jiným věcem. Základní škola mi bude chybět, ale spíš moje třída a ty hlášky o hodinách.

Doufám, že se na nás nezapomene.

„Co tě nezabije, to tě posílí.“

Natálie Krišková

Mezi mé záliby patří hlavně jízda na koni a cokoliv, co má umělecký směr. Již tři roky navštěvuji ZUŠ v Mladé Boleslavi, kde se věnuji kresbě a malbě. Za poslední dobu mne velice začalo bavit fotografovat a dovolím si říct, že jsem se za ty roky stala takovým třídním fotografem. Pokud zrovna nelítám na louce na koni nebo neseďím v ateliéru, tak mám knihu v ruce. Knihy jsou můj momentální finanční problém. Budou mě však provázet i nadále, protože jsem se rozhodla pro studium na Střední umělecko-průmyslové škole s oborem restaurátor – konzervátor, který je zaměřen právě na restauraci knih a cenných spisů.

„Člověk, který čte, prožije tisíce životů. Kdo nečte, prožije jenom jeden.“

- George R. R. Martin-

Nikola Zahradníková

Úplně nejraději jsem venku, ať už s kamarády, nebo sama. Dále mezi mé záliby patří sport, četba, dobré filmy a seriály. Nikdy se nebojím jít do nových věcí, nevadí mi změny, vždy se tak nějak přizpůsobím. O sobě si myslím, že jsem upřímná, přátelská, ochotná, ale patří ke mně i tvrdohlavost.

Jsem přijatá na Školu mezinárodních a veřejných vztahů v Praze. Dále bych chtěla pracovat v reklamní nebo cestovní agentuře, styky s veřejností a podobné zaměření.

„Neber život příliš vážně, stejně z něj nevyvážneme živi“

Roman Dubský

Jsem přátelský, společenský, chytrý a vynalézavý. Moje oblíbené předměty jsou fyzika, chemie a dějepis. Dále půjdu studovat obor mechanik elektrotechnik – Mechatronik IT na SOU Škoda a. s. v Mladé Boleslavi kam se mnou půjdou další dva spolužáci. Moje oblíbená barva je modrá.

„Co tě nezabije, to tě posílí“

Romana Hynková

Ráda sportuju a jsem dobrovolná hasička. Jsem přátelská, ukecaná a ráda se vším pomůžu. Mám ráda ledničku. Moje další škola je SOU Škoda a. s. obor Autolakýrník. Mám ráda zvířata. Moje oblíbená barva je modrá.

„Budoucnost patří těm, kdo věří svým krásným snů“

Simona Gajdošová

Ve volném čase hraju hry na počítači. Moje oblíbená barva je fialová. Příští rok půjdu na Karmel. Jsem hodná, přátelská a urážlivá.

„ Všechny ty příběhy, co jsme slyšeli jako děti, jsou pravdivé. “

Tereza Kadeřábková

Jmenuji se Tereza Kadeřábková. Mezi mé záliby patří cestování a hra na klavír a kytaru. Také miluji jídlo. Jsem přijata na Střední odbornou školu pedagogickou v Čáslavi a dále bych chtěla pracovat jako učitelka v mateřské škole. Jsem vtipná, veselá a přátelská.

„Je divné nebýt divný.“
-John Lennon-

Vojtěch Boček

Hraju aktivně florbal za Mladou Boleslav. Ale hraju i někdy ve volném čase fotbal. Čtu i rád komiksy. Hraju rád stolní hry s rodinou po večerech. Koukám rád na dobrodružné a akční sci-fi filmy. Rád poslouchám písničky, nejradši remixy. Jdu studovat dopravu na Střední Průmyslovou školu MB. Moje nejoblíbenější jídlo jsou určité lasagne a jelení medailonky. Nejoblíbenější zvíře je pes a nejoblíbenější barva je asi zelená. Jsem šikovný na práci, jsem pravdomluvný, hodný a i někdy milý.

„Dělejte to, co vám srdce říká, že je správné. Kritizovat vás budou tak či onak“

Zuzana Nocarová

Baví mě hrát florbal, občas si i něco přečtu nebo se jdu ráda projít ven. V září nastoupím na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře. Vybrala jsem si tuhle školu, protože pořád nejsem pevně rozhodnutá, čím bych chtěla být. Moje oblíbená barva je bílá.

„Svět je krásný a stojí za to o něj bojovat.“
-Ernest Hemingway-

Jak jsme se pokoušeli tvořit slohy...

Kolik jazyků umím?

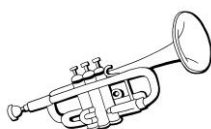
Už od třetí třídy mluvím anglicky, no vlastně nevím, jestli se dá říct, že už od třetí třídy mluvím plynule, ale řekněme, že v těchto dobách jsem se o to aspoň pokoušela. Zprvu to zabralo velké úsilí, porozumět samotné podstatě a uspořádanosti jazyka. Každý jazyk je totiž jiný a ne pro každého je vždy příjemný. Když jsem se poprvé dozvěděla, že v jazyce anglickém se slova jinak píší a zároveň i jinak vyslovují, tak mi to připadalo hodně těžké, tak trochu nad moji úroveň. V průběhu asi šesti let se všechno změnilo. Teď když se podívám zpátky, ačkoli si stále pamatuji, jak to bylo těžké, říkám si, že to vůbec nebylo těžké. Ale můžeme se na to dívat z různých úhlů pohledu. Každého člověka potká zkouška. Dříve nebo později, ať už hodně nebo málo, vždycky tu na nás bude čekat nějaká zkouška či překážka. Je jenom na nás, jak se s tím popereme. V útlém věku to pro mě byla výzva, ale teď, po několikaletém tréninku, je to pro mě hračka. Dá se říct, že hned po tom, co jsem si udělala jasno v angličtině, se přidala němčina. Oba jazyky, jak angličtina, tak němčina, jsou v něčem podobné, ale ve většině věci se spíše liší. Neochotně musím přiznat, že mi to trošku pomotalo některé věci a i dodnes jsem schopná v jedné větě zkombinovat několik jazyků, třeba i tři, najednou. Zkrátka musím vzít tu zkušenost, kterou jsem si vzala z angličtiny a pořád pracovat, pořád se zlepšovat a učit. Jazyky bych přirovnala k porozumění lidem. Lidí je tu spousta, stejně jako jazyků, každý je jiný, ale přesto je něco spojuje. Pokud chceme lidem porozumět, myslím jejich mimice, podvědomí nebo chování, nepůjde to hned, musíme se s trpělivostí učit o jednotlivých faktorech lidského života. Lásce, smutku, radosti nebo starostem. Samozřejmě, budou tu překážky. Začne to odchodem na střední školu, prvním zaměstnáním, a bude pokračovat každým důležitým životním krokem. Ale je jen na nás, jak je zvládneme. (Bartková)

Chlapec, který se stal muzikantem

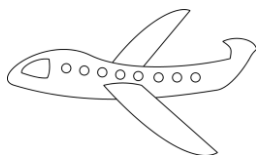
Byl jednou jeden chlapec. Lidé ho neměli moc v oblíbenosti. Nadávali mu. Asi to bylo taky kvůli tomu, že pocházel z Vietnamu a byl takový jedináček mezi Evropany. A jelikož byl „jiný“, stal obětí šikany. Ale on to moc neřešil. A jednou, za krásné tmavé noci nemohl spát, a tak se šel projít. Narazil na skvělého muzikanta. Hrál na trumpetu a přitom seděl na otáčejícím se kolotoči. Poslouchal ho celou noc až do rána. Najednou začalo svítat a v tu ránu byla obloha celá modrá a sluníčko se rozsvítilo. Už se chystal jít domů, když uslyšel cink, cink. Sáhl do kapsy a zjistil, že mu volá mamka. Následující noc se vrátil ke kolotoči, ale nadaný chlapec, který hrál tak pěkně na trumpetu, tam už nebyl. A tak se snažil naučit na trumpetu sám. Rodiče ho v tom ale moc nepodporovali. Měli rádi klid, a když se doma snažil naučit hrát, tak toho měl hned nechat. A proto chodil někam do lesa, kde nikoho nerušil a nikdo nerušil jeho. Do několika dní se to naučil. Těšil lidi kolem sebe a stávala se z něj oblíbená osoba. Moc rádi ho lidé poslouchali. Hrál takovou uklidňující hudbu. Najednou už nebyl šikanován, ale naopak obdivován, jak se s tou šikanou vypořádal. Dokonce ti, kteří ho šikanovali, před ním měli takový respekt, že za ním chodili s prosbou, jestli je taky nenaučí hrát tak skvěle na trumpetu. (Boček)

Ve volném čase

Ve volném čase jdu s kamarády ke Strouze, a tam děláme různé dovednosti, skáče, lezeme po stromech, někdy si přeji, abych se dotkl nebe. Potom házíme psům klacky, pak se jim ukrýváme nebo hrajeme na babu, až hluboko do noci. Je to skvěle strávený čas, lepší, nežli sedět doma u počítače. Někdy si kamarádova mladší sestra hraje na kolotoč nebo letadlo, když jí vidíme, vždy se smějeme, ale dokonce jí i obdivujeme, že ji to baví. U toho někdy hrajeme zvonkohru a ona říká, jestli může s námi hrát cink cink, ale je umění, že ji to s námi baví, i když jí vždy utečeme a je to na ní. Někdy si lehnu na trávu a odpočívám. Dokonce se i zaposlouchám do zvuku tekoucího potůčku. Pak na to vzpomínám jako dobrý zážitek.

(Bravenec)

Hudba

Hudbu poslouchá skoro každý, ale někdo ne. Ale nechápu i lidi, kteří neposlouchají hudbu, asi se jim to nelíbí. Dokonce ještě nechápu lidi, kteří poslouchají písničky nahlas, já když poslouchám písničky, tak je neposlouchám nahlas. Mám rád hudbu, protože mě to uklidňuje a baví mě. Poslouchám jí každý den, třeba když se učím. Ale moji rodiče vždycky říkají, jak se můžu učit, když mám puštěnou hudbu. Ale v tomhle je ignoruju a poslouchám dál. (Cu)

Láska

Co je to vlastně láska? Kde to je napsané? Proč existuje? Láska je cit, který nejde popsat, ale občas hodně bolí, že? Lidem, co milují pravou láskou, láska v podstatě ubližuje. Milují tak, až je to bolí. Co vyjadřuje? Lidi lásku využívají k tomu, aby byli s člověkem, kterého mají rádi. Ale proč s ním jsou? Protože se jim líbí postava? Oči? NE! Pravá láska se nedá popsat. Takže ten, kdo miluje nebo má rád a neví proč, tak to mi přijde jako opravdová, upřímná láska. Ale kdo jí přivedl nebo jak se vyskytl? Láska je krásná, ale občas moc bolí. Lásku zažije každý a každý ji pozná z jiné stránky.

Ano, samozřejmě můžeme říct, že milujeme někoho proto, co má ať už na těle, nebo v těle. Ale každý by měl milovat charakter a srdce. Oči, postava, jmění. To vše je krásné, ale to není láska, to je závist. Žárlivost také patří k lásce, ale proč je? To se zamilovaný bojí, že přijde o osobu, kterou má rád? Ne, to se jen ten třetí snaží o to samé, jako se snažil ten před ním. Je to divné, ale láska by se měla projevovat každou vteřinu a ne jen párkrát do roka na nějaké svátky. Pět písmen a v každém z nás udělá spoustu změn. (Dědková)

Štěstí

Co je to štěstí? Pro každého z nás slovo štěstí znamená něco jiného. Pro někoho to může být láska, zdraví, mít přátele. Zatímco pro jiné to může být i každá jiná maličkost. Jak člověk přijde ke štěstí? Někdo pro to musí hodně udělat, ale jiní k němu mohou přijít náhodou. Co člověk ke štěstí potřebuje? Myslím, že nejdůležitější je rodina, přátelé, láska, zdraví. Každý na to má pravděpodobně jiný názor. Potřebuje člověk ke štěstí peníze? Ne. Však štěstí si člověk za peníze stejně nekoupí. *(Doubková)*

O počasí

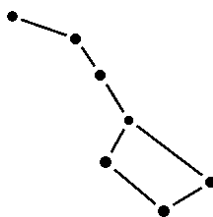
Podnebí se v ČR za poslední roky hodně změnilo. Místo mírného pásu jako kdybychom měli pás tropický. Na druhou stranu přibývá dní s čistým nebem. V létě, v noci zase díky tropickým teplotám bývá hodně často bouřka. Dobré počasí bývá zvláště na jaře před létem, kdy se teplota pohybuje kolem příjemných 20 celsia. Protože se klima v ČR mění každým rokem jakoby v průměru stoupají. To má za následek, že v létě teplota vyšplhá až na 40 stupňů celsia a v zimě není skoro žádný sníh. Obdivuji, jak je v zimě teplo a v přímořských státech mají sníh. *(Drázký)*

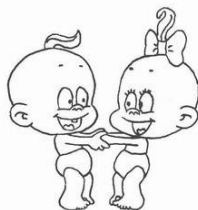
Jak trávit volný čas

Škola končí okolo třetí hodiny. Všichni žáci vždy vyletí ze dveří a jdou domů. Někteří se těší, až si na zahradě lehnou na trávu a budou koukat na nebe. V noci na nebe koukají dalekohledem a sledují všelijaká souhvězdí. Některé souhvězdí dohledají třeba na internetu, protože nevědí, jak se jmenuje. Internet nebo knížka jsou pro ně hned skvělé, protože by jinak nevěděli, jak se dané souhvězdí nazývá. Země se točí stále jako kolotoč, takže je někdy zataženo a obloha se nedá pozorovat. Já osobně obdivuji všechny hvězdáře, protože si musí pamatovat všechny názvy vesmírných objektů. Naopak nesnáším ty, co dělají na zvonek cink-cink a poté utečou. Kdyby radši vymysleli nějaký nový druh umění, které by mohlo posunout svět dál. Mohli by se klidně naučit i na hudební nástroje a pak hrát někde v orchestru. Mnoho lidí totiž rádo poslouchá hudbu. Hrát v takovém orchestru musí být skvělý zážitek. *(Dubský)*

Střídavá péče

Když se rodiče rozvedou, přemýšlí se o střídavé péči kvůli dětem. Střídavá péče? Ano nebo ne? Střídavá péče je to, o čem se přemýšlí, když se rodiče neshodnou už naprosto v ničem. Ale je to vůbec pro děti vhodné? Můj názor je, že rozvod není vůbec dobrý pro děti, ale když už na něj dojde, může být střídavá péče jedním z řešení. Myslím si, že být jen u jednoho rodiče je dost frustrující, ale pokud od sebe rodiče bydlí hodně daleko, je jasné, že dítě bude bydlet jen u jednoho rodiče a druhého pouze navštěvuje. Znáám třeba dvě dívky, které mají rozvedené rodiče. Jedna žije s matkou a druhá s otcem, ani jedna nevidá druhého rodiče. Já si myslím, že to není dobré a pokud jeden rodič nesouhlasí, mohl by nastat i soud. To dítě může ještě víc znervóznit a frustrovat. Může nastat i situace, při které matka nebo otec uteče od partnera a dítě vezme s sebou, ale to je to nejhorší, co se může stát. Pro dítě by bylo nejlepší, kdyby se rodiče dohodli na střídavé péči ve tvaru čtrnáct dní u matky, čtrnáct dní u otce beze změny prostředí dítěte. V tomto tvaru je dle mého názoru střídavá péče nejlepší a nejjednodušší řešení. A o tom každý rodič rozhoduje sám. *(Gajdošová)*

Fotbal

Fotbal je sport, který mě baví od útlého věku. Vše začalo jednoho dne, kdy jsem si hrál ve svém pokoji. Pak se tam objevila mamka a zeptala se mě, jestli nechci začít hrát fotbal. Samozřejmě, že jsem řekl ano a další týden jsem měl své první kopačky, chrániče a dres. Pak nastal den D a můj první trénink byl tu. Měl jsem velkou trému, aby toho nebylo málo, přišel jsem pozdě. Naštěstí se nic nestalo a první trénink jsem přežil a byl jsem plný radosti jako nikdy. Pak přišel první turnaj a po prvním vyhraném zápase jsem s kamarády oslavoval, ale ještě to nebyl konec. Čekalo nás ještě pět zápasů, které jsme také vyhráli a stali jsme se vítězi celého turnaje, který trval celý takže bylo jasné, že toho máme plné kopačky. Postupem času přišly další turnaje a zápasy, ze kterých jsme vyšli vítězové nebo poražení. Po třech letech na nás čekala velká změna. Z mladšího týmu jsme já a pár dalších museli přestoupit do starších, kde jsme si první rok moc nezahráli, protože nás bylo hodně, ale to se mělo změnit. Další rok to bylo lepší. Začali jsme zase hrát a stávali se z nás lepší a lepší fotbalisté. V dnešní době hraju opět o jednu kategorii výše. Za půl roku mě čeká další přestup ke starším, doufám, že zapadnu a budu na stejně dobrý jako oni. *(Hercik)*

Ztracený klíč

Jednoho srpnového dne jsem se šla projít do lesa. Šla sem úzkou cestou, kde jsem najednou na zemi uviděla ležet starý klíč. K čemu může být? Pomyslela jsem si. K nějakému pokladu? K nějakým dveřím? Patří vůbec někomu? Sebrala jsem ho a šla dál. Nedaleko od místa, kde jsem klíč našla, jsem potkala babičku, která seděla na pařezu a odpočívala. Co když právě ona klíč ztratila? Nedalo mi to a zeptala jsem se, jestli neztratila tento klíč. Babička s radostí v očích odpověděla, že ano, že už ho tady dlouho hledá. Klíč jsem jí předala a byla jsem ráda, že jsem zrovna já klíč našla. *(Hynková)*

Cesta života

Představme si, že stojíme na rozcestí. Je tu mnoho cest a každá vede někam jinam. Můžeme si vybrat cestu, která bude ze začátku vypadat velmi dobře a bude nás bavit, ale časem zjistíme, že to byla chyba, a už není cesty zpět. Začneme přemýšlet, jaké by to bylo, kdybychom si vybrali cestu, která bude vypadat nešťastně, ale pro náš úspěch by to byla nejlepší volba, protože všechno zlé je k něčemu dobré. Na první pohled to bude vypadat, že to není podle našich představ. Někdy budeme muset vydržet všechny zlé chvíle, ať už to bude ztráta našich blízkých nebo ztráta zaměstnání. Zkrátka si budeme muset odpočinout a až nabere síly, půjdeme dál. O cestě, která se zdála být špatná, za nějakou dobu zjistíme, že to bylo správné rozhodnutí. Poznáme spoustu nových lidí, založíme rodinu. Vrátime se na začátek. Kdybychom zůstali na té první cestě a šli bezstarostně dál, zjistili bychom, že všechn čas, který jsme měli na založení rodiny, jsme strávili někde s lidmi, kteří to nikam nedotáhli a my jsme se nechali zatáhnout do jejich špatného světa. Jednou na smrtelné posteli budeme šťastní, že jsme zůstali na té druhé cestě, která na začátku nebyla jednoduchá. Přece jen nás dostala dál, nežli by dokázala ta první. *(Kadeřábková)*

Anděl

Mnoho z nás věří ve strážné anděly. Věří, že je ochraňují, dohlíží na ně a snaží se jim pomáhat v bezmoci. Nechci tvrdit, že to není pravda a vyvracet někomu jeho názory, ale co když je to jen v lidské psychice? Třeba se člověk něčeho hodně bojí a řekne si, že to zvládne a jeho anděl ho ochrání. Podle mě, je to jen v tom, že si dá na věc mnohem větší pozor, než by si dal za normálních okolností. Nakonec to, že se mu nic nestane, připíše na účet strážného anděla, ale neuvědomí si svoje zásluhy na věci. *(Krausová)*

Štěstí

Co je to vlastně štěstí? Je to slovo co vyjadřuje šťastnou náhodu. Ke svému štěstí se ale můžeme také dopracovat, nemusíme štěstí dávat do rukou pouze osudu, ale také pro něj něco udělat sami. Proto se i říká, že každý je svého štěstí strůjce. Je téměř jasné, že když pro věc, kterou moc chceme, nic neuděláme, sama nám do klína z nebe nepadne. Někomu však ke štěstí stačí málo a to hlavně malým dětem, které dokážou být šťastné i z naprostých maličkostí. Je třeba si uvědomit, že upřímná radost i z maličkostí je velice důležitá a za štěstí nemusíme považovat pouze spoustu peněz a drahé auto v garáži. Samozřejmě, spousta peněz a drahé auto se vždy hodí. *(Křišková)*

Láska

Co je to vlastně láska? Láska to je, že máte potřebu neustále být s milovanou osobou. Proč je na světě vůbec láska, když je přátelství? Láska způsobuje bolest, přátelství léčí tu bolest z té lásky. Kdy se oslavuje láska? Láska se oslavuje 1.5. První máj, lásky čas. Jaké věci jsou symbolem lásky? Symbolem lásky je srdce, rudé růže a Amor. Na co dokazovat lásku různými dárky? Láska se nemusí dokazovat různými dárky, stačí, když darujete celé svoje srdce, čas a pozornost.

(Kučerová)

Dveře

Je běžný den. Venku je nádherně a já doma koukám na svůj oblíbený seriál. Najednou slyším, jak někdo bouchá na dveře. Vše je najednou divné. Venku se zatáhlo. Vypadla elektřina. Začala obrovská vichřice. Venku divoké počasí a bouchání na dveře je intenzivnější. Zkousím se podívat z okna, ale nikoho nevidím. Musím se rozhodnout. Nakonec seberu všechnu svou odvalu a jdu ke dveřím. Venku jako by se vše zbláznilo a za dveřmi jen tma. Otevírám dveře. Vše se hned uklidnilo, na nebe se vrátilo Slunce a den pokračoval tak krásně, jako začal. *(Motyčka)*

Láska

Téma jako je láska a vztahy bývá někdy dost zajímavé. Když někdy potkáte někoho, s kým je vám dobře, nemusí to být hned váš kluk, přítel nebo dokonce manžel. Jednou se na vás slunce usměje, najdete si přítele či kamaráda, který vás dokáže rozzářit, i v těch nejhorších chvílích získali jste něco, co mnoho lidí nemá. Ale naopak někdy se může dostat do tmavších nebo horších situací, nebo také do pomyslné tmy, kdy se vám ve vašem životě nebude dařit a vše se kolem vás bude pohybovat trochu jako na kolotoči, i to se může stát. Po čase si snad každý najde někoho, komu bude po boku a bude ho milovat. Někdy to trvá chvíli a někdy zase dlouhou dobu, po které člověk začíná ztrácet všechny své naděje. Pak ale přijde pomyslný zvonek, udělá cink-cink a konečně najdete někoho, s kým budete chtít být. Občas vás pozve na večeři, přinese krásný šperk anebo jen růže, které vám vykouzlí úsměv na rtech. Tohle podle mě ocení snad každá dívka, dívky mají určitě také rády to, že je kluk vnímá a dokáže se zaposlouchat do nějakého jejího malého trápení, které ostatním klukům může přijít i bezvýznamné. Tohle jsou ty základní věci, které by měl dobrý kluk vlastnit, aby jeho dívka byla spokojená a byl pro ni právě on ten báječný. Láska samozřejmě není jen o růžích a dárkách, také není o penězích. Mnoho lidí říká, že láska není ani o vzhledu, ale podle mě by nikdo asi nechodil s někým, kdo se mu ani trochu nelíbí! Každý jednou najde svou „druhou polovičku“. I když budeme hledat třeba hoooodně dlouho, jednou za to budeme rádi, protože vybrat si kluka, který se vám nebude věnovat, a nebudete si s ním rozumět, to není vážně nic dobrého. Důležitý je také věk. Každý musí sám uznat, kdy je na opravdový vztah připravený a nenutit se do něčeho, do čeho nechce. Toho správného si ale musíte všichni vybrat podle sebe a svého srdce. *(Najmanová)*

Štěstí

Slovo, které má pro každého z nás jiný význam a jinou hodnotu. Pro někoho něco, co mu přijde hrozně důležité nebo naopak naprosto zbytečné a nepotřebné, a tak by ho do svého žebříčku hodnot napsal někam níže. A kam byste ho napsali

vy? K rodině, zdraví, lásce, přátelství nebo byste ho raději napsali pod peníze, luxusní dům nebo drahé auto? K tomu, aby byl člověk šťastný, stačí často málo. Někdo je šťastný, když je zdravý. Někdo zase, když má kolem sebe milující lidi nebo někoho ke štěstí přivede jeho vysněná práce. Šťastný je ten, který má pro co žít. Co je to vůbec štěstí? Co si pod tím představíte? Štěstí je pocit, kdy jsme spokojeni (možná ne se vším, ale pocit spokojenosti a štěstí v nás přeci jen panuje). Je to něco neobyčejného, něco, co nevnímáme každou vteřinou, každým dnem. A o to více ten pocit vnímáme a vážíme si ho. Shodneme se na tom, že se každému usíná lépe, když ví, že se ráno probudí do nádherného dne, ve kterém bude veselý a šťastný. (Nocarová)

„Žádná bolest se nesnáší hůř než vzpomínky na štěstí v době neštěstí.“ - Dante Alighieri-

---

Jak jsem otvíral dopis

Je brzo ráno. Vstávám a na nočním stolku na mě čeká nemalé překvapení. Moje manželka si přivstala a nachystala mi snídani. Ležel tam tác s miskou, ve které bylo ovoce, vedle misky ležel talíř, na kterém byla nakrájená šunka a sýr, a vedle talíře ležel další talíř se dvěma rohlíky. Také tam byl čaj, který byl s příchutí lesních plodů. Tato snídaně mi velmi

chutnala, a proto jsem velmi rád, že mám takovou manželku, které nedělá problém vstát o hodinku dřív než já. Hned, co jsem došnil, zazvonil pošťák. Otevřel jsem dveře a převzal dopis. Pozdravil jsem ho a zavřel za ním dveře. Rychle jsem utíkal do kuchyně pro nůž, abych mohl otevřít dopis, který mi předal. Když už jsem vzal do ruky nůž a začal pomalu

otvírat dopis, tak na mě zezadu skočil syn Matěj. Co myslíte? Ano, pořežal jsem si prst. Zlostí jsem mu vynadal a dal jsem mu kázání, které zahrnovalo i výprask vařečkou. Když jsem s ním skončil, tak jsme museli jet do nemocnice, protože to byla rána hluboká 2 cm. Když jsme tedy přijeli do nemocnice, tak mi řekli, že mám otravu krve a 25% šanci na přežití. Musel jsem tedy na lůžko. Ležel jsem tam týden, než mi krev vyčistili. Naštěstí jsem překonal těch 75% a jsem zdravý a to jen díky doktorům, své ženě a Matějovi, protože byli po celou tu dobu se mnou a já jsem věřil, že se uzdravím.

„Věř a víra tvá Tě uzdraví.“ (Ondříšková)

Vzpomínky

Škola? To je místo, kde jsem trávil, trávím a snad ještě trávit nějaký čas budu. Školní docházka je vlastně docela dlouhá etapa našeho života. Do základní školy jsem přišla jako malá holčička a od té doby už nějaký ten pátek uběhl a ledacos se už změnilo. Naučili mě zde číst, psát, počítat, ale i další věci, ať už do života užitečné, nebo zbytečné. Nikdy jsem nebyla

---

úplný andílek, co se chování týče. Ve škole jsem naštěstí chytila úžasný kolektiv, se kterým jsem si užila všechny výlety. Ale uměla jsem si s touto partou pořádně užít i všední den. I když to s námi učitelé neměli nikdy lehké, stala se z nás dobrá třída na škole. *(Pajerová)*

Tanec

Tanec, to je hodně široký pojem. Je mnoho druhů tanců, ale já mám nejráději společenské tance, a proto je taky dělám. Když jsem před osmi a půl lety s tancem začínal, tak jsem chodil sem do Dolního Bousova, kde jsem to měl jenom jako zábavu. Asi po třech letech v Bousově jsem začal jezdit do Mladé Boleslavi, kde jsem tancoval u manželů Stinkových.

Tam jsem tancoval tři roky. Po třech letech ale Korina skončila a já jsem si musel najít jinou taneční partnerku. Mojí novou taneční partnerkou se stala Veronika. S ní jsem přešel do Bakova nad Jizerou, kde jsem dodnes, ale nepředbíhejme. S Verčou jsem tancoval jeden a půl roku. A zase jsem musel hledat jinou taneční partnerku. Tu jsem našel až v Jičíně. Půl roku jsem se pohyboval mezi Bakovem, kde jsem jezdil na latinu a Jičínem, kde se se učil standartní tance. Po půl roce se v Bakově objevila Sabča. s ní tancuji dodnes v Bakově nad Jizerou v tanečním klubu COOL DANCE Praha. A teď už co pro mě tanec znamená. Tanec je tu pro mě už osm a půl roku, to je doba, za kterou si k tancování vytváříte vztah, že už by pro mě bylo těžké přestat. *(Pechan)*

Smrt nebo život?

Co je to smrt? Co se děje po smrti? Kdy zemřeme? Půjdeme do nebe nebo do pekla? Měli bychom si života vážit, protože nikdy nevíme, co se může stát. Avšak jsou tu lidé, kteří chtějí spáchat sebevraždu, kteří si neváží života. Ano, možná si říkají „nemám proč žít“, může být spousta důvodů, proč si to lidé říkají, např. zemřou vám rodiče, rozejdete se s osobou, kterou nadevše milujete nebo vás všichni odstrkují. Ale věřte, že smrti to nevyřešíte. Jsou lidé, kteří bojují o život, jenomže marně...nejde to. Život je vzácnost. Tak si ho važme. *(Reslová)*

Prázdniny - Brigáda

Hrozně moc se těším na prázdniny. Všechno ohledně školy už bude za mnou, jak já doufám, tak budu přijat na „vysněnou“ střední školu a už mě bude čekat jen letní brigáda. Na brigádu plánuji jít do sadů, doufám, že mě tam vezmou, jestli ano, tak se moc těším na práci pod širým nebem. Na brigádě chci být minimálně měsíc, abych si vydělal na nový počítač, jelikož mě baví hrát pozdě večer hry s kamarády. Je to opravdu super sranda, hrát se super lidmi hry, které nás baví. Po brigádě už si jen budu naplno užívat prázdnin, ať už je to fotbal s kamarády, oslavy apod. Po prázdninách začne nová kapitola mého života, na kterou se opravdu těším. Dostat se na školu, na kterou člověk chce, není úplně jednoduché, a proto musím říct, že jsem na sebe opravdu hrdý, jelikož se mi to povedlo. Pro mě bude nejdůležitější od začátku dávat obrovský pozor, abych pochopil základy svého oboru - Mechatroniky. *(Rudavský)*

Štěstí

Říká se, s úsměvem jde všechno lépe, ale opravdu to tak je? Možná že na tom něco pravdivého a reálného i bude, ale jak to udělat, aby každý den byl jako z bavlnky?

Denně se člověk setkává s různými překážkami, které pro něj připravil život. Ale tak to je a bohužel s tím musíme žít a přetpět to. Každý den člověk řeší mnoho problémů, menších či větších, ale jsou to problémy, nad kterými se musí člověk pozastavit a pokusit se je nějak vyřešit. Když se mu to vše podaří, nastává ta chvíle konečně si pořádně oddychnout a trošku se na ten svět pousmát. Ale nic netrvá věčně a vše nastává znovu a opakuje se, jako předtím. Vždy každý problém má své kladné i záporné stránky a někdy je to tak i lepší.

Samozřejmě, když je člověk šťastný, vypadá mnohem lépe než někdo zamračený a trápící se. Každý den nás potká mnoho veselých tváří a my si toho ani nevšimneme a hlavně si toho vůbec nevážíme. Za každý úsměv, který nám někdo daruje, bychom měli poděkovat. Protože bez kousku štěstí a veselé nálady by nebyl život životem. Život se také neobejde bez nějakého toho zklamání a smutku. Každý si tím projde a za nějaký čas si na to ani nevzpomeneme. Protože život jde dál. Nikdo si toho štěstí naváží. Představme si, že jdete po ulici a setkáváte jen zamračené a zamyšlené obličeje. Co bychom pak dali za jeden obyčejný úsměv?

Teď v tomto dnešním uspěchaném světě se nikdo nepozastaví a nevšimne si, co vše hezkého potkal nebo prožil. Všichni pořád někam chvátají, nemají čas ani na své blízké. Pak jsou na své problémy sami a neví, co mají dělat. Dále z toho vznikají různé deprese, špatné nálady a na své tváři nevykouzlí úsměv, aniž by o to moc stáli. Ale kdo se na to má pořád koukat!? Ono bez problémů bychom si vůbec té radosti ani trochu nevážili. *(Salayová)*

Velikonoční výlet

O velikonočních prázdninách jsme jeli do muzea voskových figurín. Když jsme byli na cestě, tak se několikrát změnilo nebe. Byli jsme tam až do noci a pak jsme jeli domů. Pak nás napadl skvělý nápad, že se půjdeme najíst do restaurace Kolotoč. Když jsme dostali jídlo, tak jsme obdivovali, jak to, že je to tak dobré. Jelikož jsme tam byli poprvé, tak jsme nevěděli, do kdy tam máme být, o chvíli později jsme uslyšeli dělat zvonek „cink, cink“ Museli jsme jít pryč, protože se restaurace zavírala. Když jsme přijeli domů, tak jsme všichni usnuli. Druhý den jsme šli k babičce na oběd, kde jsme museli poslouchat stoletou hudbu, která se nám nelíbila. Když jsme konečně byli doma, tak jsme se bavili o tom, jaký to byl zážitek. *(Svoboda)*

Relax

Dát si sluchátka do uší, pustit si svou oblíbenou písničku a jít se jen tak projít lesem, nebo k vodě. Tomu říkám relax a správný odpočinek. Myslím, že je zdravé, jít si jednou za čas vyčistit hlavu a jít se trochu odreagovat. Pro mě je nejlepší tohle všechno dělat sama.

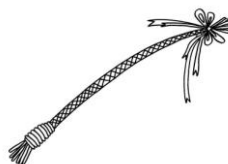
Říká se, že člověk by neměl být sám, ale občas je to prospěšné, trochu se osamostatnit a vzdálit se společnosti. A nemusí to být jen chůze. Můžete si jít klidně i zaběhat, nebo si jen tak někde sednout a prostě jen přemýšlet o životě. Každý potřebuje takový ten „osobní klid“. Ale všeho s mírou, nic se nemá přehánět, ale když vám bude nejhůře, zkuste to, ten pocit svobody stojí za to. *(Svobodová)*

Co jsem zažil o Velikonocích

Dnes je den po Velikonocích a také po prázdninách. Dnes se mi vůbec nechtělo vstávat z postele. Než jsem vstal, trvalo to asi půl hodiny. Když sem konečně vstal, tak na nebi svítilo slunce a vypadalo, jako kdyby bylo léto, ale v noci je zase strašná zima. Takže na léto to ještě nevypadá, protože datově začalo před chvílí jaro. O prázdninách jsem poznal skvělé lidi. Přesněji o Velikonocích. Byli jsme na hřišti a seděli jsme na kolotoči, protože bylo na lavičkách plno. Pak zase odjeli a obdivoval jsem jejich styl oblékání. Pak byl večer a cinkal mi telefon, že mi přišla zpráva. Když jsem ji četl, tak jsem se udivil, že tolik gramatických hrubek je možné udělat. Dočetl jsem zprávu a zaposlouchal se do hudby, že mě málem přejelo auto. Celkově jsem zažil hodně zážitků o prázdninách. *(Špaček)*

Bolest

Znáte ten pocit, když s danou situací nemůžete nic udělat? Jen sedíte, koukáte do zdi a myslíte si, že se vám život hrouť pod rukama jako domeček z karet? Bolest a bezmoc prostě patří k životu. Jediné štěstí je, že netrvají věčně. Ať už se stalo cokoli, určitě to není tak hrozné. Na světě jsou lidé, kteří to mají mnohem těžší než vy a taky se zítra ráno probudí a půjdou si za svým snem. Nikdy neztrácejte naději a víru, protože nikdy nevíte, co zítřek přinese nového. Přestaňte s bolestí bojovat. Tenhle boj nevyhraje. Na tomhle světě totiž neexistuje nic, co by vzalo vaši bolest pryč. Nakonec najdete způsob, jak s tím žít. Budete se v noci budít, mít noční můry a každé ráno, když se probudíte, to bude první věc, nad kterou budete přemýšlet. Dokud to jednoho dne nebude ta druhá. *(Špytková)*

Sen

Byla půlnoc a moje tělo už si vyžadovalo spánek. Pocitily to i moje oči. Odložil jsem tedy moje rozehrané Global offensive s jasným nebem a pomalu se odebral do postele. Znáte to, prvních pět minut jsem přemýšlel nad tím, jak zářivý byl můj den. Utápěl jsem se v myšlenkách, tma vábila moje oči, až jsem neodolal pokušení je zavřít a usnul jsem. Bylo to tady, vše kolem mě se začalo točit a přicházel sen. Objevil jsem se jako klasický u zářivého stromu. Koruna vypadala jako kolotoč. Větve připomínají řetízky, na kterých drží sedačky. Děti kolotoč milují a ani se jim nedivím, někdy si připadám, že můj život je taky kolotoč, jen se občas točí na opačnou stranu- na špatnou. „Cink cink“ někdo mi zakryl oči a já hned věděl, kdo to je- moje nejlepší kamarádka. S nadšením se zeptala, co se nám dnes bude zdát. Utrhl jsem růži a vetkl ji jí do vlasů. „Někam poletíme“. Řekl jsem s nadšením. Přemístili jsme se na letiště. Mladá brunetka- prodavačka letenek, se nás zeptala, kam poletíme. Kamarádka jí hned přednesla kam. Zaposlouchal jsem se a moc se mi to líbilo. Ta osudová země byla Japonsko. Věděl jsem, co tam s mojí dlouholetou kamarádkou chceme dělat. Podívat se do lesa sebevrahů. Znělo to naprosto báječně. Vydali jsme se tedy na cestu. Let probíhal klidně, jen lehké turbulence vyvolaly povyk. Po vystoupení na letišti, jsme si vzali taxi přímo tam, k lesu. Bylo pozdě večer, byla tma. Všude, kam jste posvítili, bylo velkým písmem napsáno: VSTUP ZAKÁZÁN! My jsme se ale nebáli a šli jsme dál. Má odvážná kamarádka šla první, já jsem se držel trochu zpátky. Najednou se začaly ozývat strašidelné zvuky. Poté šepot. Neodrazilo nás to, šli jsme dál. Byli jsme už hluboko v lese, rozhodli jsme se, že se utáboříme. Já šel pro dřevo, kamarádka chystala stan. Najednou jsem slyšel křik. Zahodil jsem dřevo a běžel se podívat, co se děje, ale ona nikde... Najednou se rozsvítily pochodně a ona visela přímo nade mnou s vyříznutýma očima. Nakonec si japonští démoni přišli i pro mě. Naštěstí jsem se probudil. Když jsem se probudil, byl jsem v šoku. Tak rád jsem kamarádku ve škole viděl s očima a i s úsměvem.

(Zahradníková)

Léto

Začíná léto. Léto je období, které máme rádi. Sluníčko nám krásně pobronzuje tvář a na nebi proplouvají běloučké obláčky. Ve vzduchu cítíme probuzenou přírodu. Všude jsou zářivé letní barvy. Nikde není tma, všechno svítí červenou a žlutou, všude kvetou kopretiny a rostou jahody. Příroda se po dlouhé zimě znovu oživila. Konečně v tom nekonečném kolotoči přišlo na řadu léto. Sluníčko už svítí ze všech sil a žene nás ven užívat si tu krásu. Nutí nás zamilovat se do letního času, který je najednou tak dlouhý. Žlutý kotouč s námi zůstává dlouho a neopouští nás tak brzy jako před půl rokem. Ráno se probouzí růže. Jde se podívat, na co se ta slunečnice celý den kouká. Když se zaposlouchá do omamných písni ptáčků, rázem se celá rozesměje. Tolik krásy co kolem vidí. Tady leze malý brouček, támhle rostou maliny a na druhé straně bublá potůček. Jak báječně v létě je. Jak rádi vstáváme, do toho překrásného dne. Všechno voní teplými krajinami a všechno okolo nás hřeje svými pohledy. *(Zdobinská)*

Jak budeme vzpomínat na učitele?

Na učitele budu mít určitě mnoho vzpomínek. Každý učitel má něco do sebe a mnoho nás toho naučil. Nejprve na prvním stupni to byla hodná paní učitelka Kissová, která se o nás hezky starala. Na druhém stupni jsme zažili takový menší šok, protože vlídnost učitelů a jejich trpělivost byly odlišné od prvního stupně. Ale hned jsme si zvykli a mně osobně to začalo vyhovovat. Naše suprová třídní Helča Pánková nás dokázala zkrotit a nakonec se z naší třídy stal docela solidní kolektiv.

Hodiny pana učitele Sedláčka byly vždycky plné vtipných hlášek a smíchu. Na hodiny matematiky s paní učitelkou Konývkovou také nezapomenu, protože si pamatuju, jak šťastná jsem byla, když se mi podařilo vyřešit nějaký těžký příklad nebo slovní úlohu. Zkrátka s každým učitelem jsem měla nějaký vztah, na který budu ráda vzpomínat.

Všem našim učitelům bych chtěla moc poděkovat a ukázat můj obdiv za to, s jakou trpělivostí a ochotou nás všechno naučili. *(Bartková)*

Na naše učitele budu vzpomínat v dobrém. Ne vždy to byla procházka růžovým sadem, ale vše zlé je k něčemu dobré. Hodně nás toho naučili. I přes různé problémy jsme to zvládli. Ze všech učitelů budu vzpomínat asi nejvíc na naši třídní paní učitelku Pánkovou a paní učitelku Kissovou, ale taky na p. uč. Sedláčka a na jeho vtipy o hodinách, i pana učitele Kužela a pana učitele Kopeckého, který je tu nový, ale taky dobře zapadl. *(Boček)*

Víte, že stélka
lišejníků hromadí
radioaktivní spady
z ovzduší?

Na učitele budu vzpomínat dobře, protože mně něco naučili, pomáhali mi při zkoušení. I přes různé problémy jsme to zvládli. Hlavně na naše třídní Helenu Pánkovou a Markétu Kissovou. Nebo na naše mužské učitele na pana Sedláčka a ty jeho vtipy nebo na pana učitele Kopeckého a Kužela, ta jejich vážnost neznala mezí, ale uvnitř měli ukrytý humor. Na náš učitelský sbor budu vzpomínat jedině v dobrém. *(Bravenec)*

Na pana učitele Kužela budu vzpomínat určitě dobře. Budu vzpomínat na jeho hodiny zeměpisu, který jsme měli každý čtvrtek. Jeli jsme s ním dokonce i dvakrát na výlet. Bylo to velice záživné, třeba když jsem ho poprvé slyšel zpívat. Pan učitel je velmi srandovní a vtipný, ale dokáže být i velmi zlý. Dále budu vzpomínat na jeho zkoušení. Pan učitel zkouší podle data, což mi přijde spravedlivé, ale spolužákovi, který je osmý, asi ne. Když nezkoušel, tak jsme četli v učebnici a jelikož jsme byli většinou hluční, tak jsme psali z pojmů. Tělocvik s panem učitelem byl také skvělý, ale pořád nás strašil, že bude hrazda, ale my jsme ho tak nějak vždy dokázali přemluvit. Někdy si s námi dokonce i něco zahrál. *(Cu)*

No tak to si
nemusela!

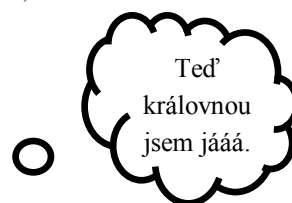
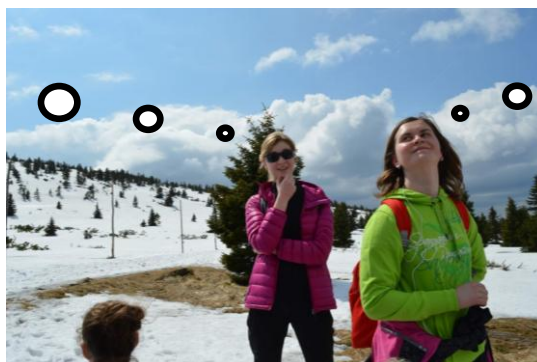

Na učitele budu vzpomínat v dobrém. Hlavně na paní učitelku Kissovou a paní učitelku Pánkovou. Pan učitel Sedláček je číslo. Na učitele budu vzpomínat dlouho. S učiteli je občas dost velká sranda a dá se s nimi domluvit. Budou mi chybět. Devátá třída nám ukázala, že učení není sranda. *(Dědková)*

Samozřejmě že nedílnou součástí vzpomínek na základní školu jsou učitelé. Budu vzpomínat skoro na všechny učitele v dobrém až na pár výjimek. Z prvního stupně si určitě budu pamatovat na paní učitelku Kissovou. Její laskavost a způsob, jakým nás vedla a učila, mi vždycky seděl. Vždy nás dokázala usmířit a do hodin nás zapojit všechny. Na její hodiny nikdy nezapomenu. Nebo také na hodiny chemie s panem učitelem Sedláčkem. *(Drázký)*

Na pana učitele Kužela budu určitě vzpomínat v dobrém. Každá hodina s ním byla zábavná a poučná. Jediné, co jsem nesnášel, bylo zkoušení podle data a psaní pojmů. Byli jsme s ním i dvakrát na výletě. Druhý výlet tam teda skoro celý proležel u knížky, což byla celkem škoda. Hodiny zeměpisu, které byly každý čtvrtek o odpoledním vyučování byly, zábavné. Vždy jsme se zasmáli a něco málo naučili. *(Dubský)*

Nejvíce budu vzpomínat na pana učitele Sedláčka. Jeho vtipné hlášky a názory jsou nezapomenutelné. Díky němu jsem se naučil chemii, kterou stejně nebudu potřebovat. *(Hercík)*

Vzpomínka na učitele. Nejvíc mi budou chybět naše třídní učitelky z prvního stupně paní Markéta Kissová a z druhého Helenka Pánková. Zažili jsme s nimi hodně špatné a dobré dny. Ale nesmím zapomenout na pana učitele Sedláčka, pana mistra zábavy, nikdy jsme se s ním nenudili na hodinách chemie a přírodopisu. Na dále budu také vzpomínat na Kužela, který se nás usilovně snažil naučit pojmy. U některých z nás se mu to povedlo, takže gratulujeme. Samozřejmě nesmím zapomenout na ostatní učitele, také mě hodně naučili a dali mnoho rad do života. *(Hynková)*

Nejvíce budu vzpomínat na dvě učitelky. První je paní učitelka Markéta Kissová. Byla to naše třídní na prvním stupni. Naučila nás číst, psát a počítat. Avšak na konci páté třídy jsme se s ní museli rozloučit. Na druhém stupni nás měla Helča Pánková. Přiučila nás spoustu nových věcí a zažili jsme spoustu legrace. Spoustu legrace jsme zažili i s panem učitelem Sedláčkem, který si dokázal udělat srandu opravdu ze všeho. Všichni učitelé mi budou chybět. *(Kadeřábková)*

Na učitele budu vzpomínat v dobrém. Nejlepší vzpomínky mám na naši třídní paní učitelku Pánkovou, se kterou jsme zažili spoustu hezkých momentů a třídní výlety s ní byly opravdu povedené. Dále jsme zažili spoustu legrace s panem učitelem Sedláčkem, který dokázal vyvodit vtipnou situaci opravdu ze všeho. Téměř všichni učitelé mi budou chybět. *(Krausová)*

Na každého spolužáka budu vzpomínat jinak. Na některého víc, na některého míň. To samé platí i u učitelů. Když nás v roce 2007 přivedli do školy, naší třídní učitelkou se stala Markéta Kissová, která nás s trpělivostí a ochotou provedla celým prvním stupněm a vzpomínat na ni budu vždy v dobrém. Druhou paní učitelkou třídní se stala Helča Pánková, která si s naší začínající i pokročilou pubertou vždy dokázala poradit a za poslední rok se stala významnou částí naší třídy. Samozřejmě nesmím opomenout pana učitele Sedláčka, který si nás všechny dokázal získat svým humorem a vtipy. Na matematiku, jsme za těch pár let dokázali vystřídat spoustu učitelek, které nás při matematických úlohách dokázaly občas pořádně potrápít. V tom je ovšem mistr i pan učitel Kužel, který nás dokázal prohnat jak v tělocviku, tak v dějepisných pojmech. Čestné místo ve vzpomínkách si najdou však i ostatní učitelé. Třeba paní učitelka Bártová, kterou jsme měli na angličtinu pouze poslední rok, přesto vždy vymyslela originální způsob jak půlku třídy pubertálních výrostků zabavit. Děkuji jim za příjemné roky na této škole a za občasné prohnání mozkových závitů. *(Křišková)*

Na učitele této školy budu vzpomínat převážně v dobrém. Na hodinách bylo vždy plno srandy a je jedno, o které se jednalo. O celém učitelském sboru budu vzpomínat v dobrém, jen budu na některé vzpomínat více a na některé méně. Mnoho z nich nás nedokázalo zkrotit a my dále pokračovali „v kecání“, čímž jsme mnohokrát daného učitele naštváli a on nám dal nečekanou písemku či diktát. Ale také byly dny, kdy jsme dokázali držet jazyk za zuby a učitele jsme určitě moc překvapili. *(Motyčka)*

Na většinu učitelů budu vzpomínat v dobrém, ale občas nám každý učitel musí dát písemku nebo nás nečekaně vyzkoušet u tabule. To by přece jinak nebylo ono. Pan učitel Kužel opravdu rád zkouší a to nebylo u nikoho moc v oblíbenosti. Jinak je to moc hodný a spravedlivý učitel, na kterého budu vzpomínat vždy opravdu jen v dobrém, stejně jako na paní učitelku Pánkovou. Vždy nám dokázala pomoci se všemi různými problémy a poradit nám, když jsme to potřebovali. Byla to taková naše „druhá máma“, která se nám čtyři roky věnovala. Často nás mučila diktáty a pravopisnými cvičeními, ale to dělá každý učitel. Pan učitel Sedláček taky moc rád zkouší. Nejhorší bylo, když vytáhl ze svých desek karty s čísly a každý žák si vylosoval nějaké číslo a podle toho jsme chodili na zkoušení k tabuli. To se nám moc nelíbilo, ale vždy nám to dokázal vynahradit nějakým povedeným vtipem nebo historkou. V dobrém budu myslet i na paní učitelku Konývkovou, která se nám na každé hodině snažila vtlačit do hlavy aspoň část rovnic, úloh na pohyb a další početní operace. Poměrně často se nad námi rozčilovala, když jsme nechápali danou látku anebo dostali pětku z nečekané desetiminutovky, která sloužila jako ověření toho, jestli jsme v předešlých hodinách dávali pozor. Vždy se s tím dokázala nějakým způsobem vyrovnat a pokračovala ve vysvětlování jiné látky. Další velkou kapitolou je i paní učitelka Kissová, kterou jsme měli prvních pět let ve škole, a skvěle nás připravila na to, co se bude dít na druhém stupni o pár schodů výš, kam jsme nesměli chodit, a zajímalo nás, co se tam asi děje a jaké to tam je. Málokdy jsme zažili, že na nás křičela, protože paní učitelka Kissová byla vždy hodná a vyprávěla nám příběhy, kterými pokaždé zabrala nejméně půlku vyučovací hodiny. Ve škole jsme zažili spoustu zážitků, že si je snad ani všechny nemůžeme pamatovat. Některé byly horší, některé hezčí a budeme na ně vzpomínat určitě ještě hodně dlouho. Podle mě jsme byli skvělá třída i přes různé neshody a hádky, které kdy proběhly a budu na své spolužáky vzpomínat jen v dobrém. *(Najmanová)*

Učitelé. Osoby, bez kterých bychom nebyli tam, kde jsme. Často s námi měli hodně trpělivosti, protože naše neustálé povídání o hodinách bylo někdy vážně otravné. Zažili jsme s nimi spousty srandy, ať už při vyučování, tak na školních výletech. Nejvíce budu vzpomínat na naše třídní paní učitelky. Na paní uč. Kissovou a Pánkovou, která vždy uměla skvěle zařídít počasí na školní výlety a která nám vždy vyšla vstříc. Ale chybět mi budou i hodiny chemie s panem učitelem Sedláčkem, kde vtipných hlášek nikdy nechybělo. Nebo hodiny dějepisu, kde převládalo číslo osm. Ale něčím mi budou chybět všichni učitelé. Děkujeme za všechno. *(Nocarová)*

Na učitele budu vzpomínat jen v tom dobrém. Však právě díky nim jsem se toho naučila tolik, oni přetrpěli naše nálady, naše narážky a někdy i chování. Nejvíce budu vzpomínat na p. uč. Sedláčka. Jeho hodiny byly vždy zábavné. Je vtipný a taky možná proto patří mezi ty první, na které budu vzpomínat jen v tom hezkém, ale také neřikám, že není náladový a občas na nás i zakřičí. Na paní učitelku Pánkovou budu také určitě vzpomínat v hezkém. Přece jen to byla naše třídní učitelka a všichni ji máme rádi. Vždycky, když jsme něco potřebovali, byla to ona, která nám vyhověla. Ona, která tu pro nás byla. Ona, které jsme se mohli svěřit se vším. Ona, se kterou jsme prožili tolik věcí, ať už hezkých nebo špatných. Tohle se nezapomíná! Myslím si, že na ni budeme vzpomínat všichni a nikdy nezapomeneme. *(Ondříšková)*

Na učitele budu vzpomínat s radostí. Třeba na pana učitele Sedláčka, který má rád dárky nebo na pana učitele Kužela, který dokáže z dnešního data udělat číslo žáka, kterého potřebuje vyzkoušet. Paní učitelka Mendlíková, která z nás chtěla udělat studenty, ale to se paní učitelce moc nepovedlo. *(Pajerová)*

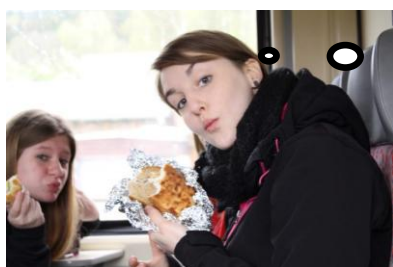

Aaaaa.
Mrkev za
rovnátkama.

Na naše učitele budu vzpomínat různě. Záleží jak na kterého. Na většinu budu vzpomínat, že nás něco naučili, někdy se s námi i zasmáli. Ale bohužel i na některé v horším světle. A to proto, že na nás celé hodiny řvali. To jsou jen výjimky. *(Pechan)*

Jsem si jistá, že mi budou všichni moc chybět. Jak jejich připomínky, tak jejich občas nevtipné ale i vtipné hlášky. *(Reslová)*

Na učitele této školy budu vzpomínat převážně v dobrém. Na hodinách bylo vždy plno srandy, ať už šlo o p. uč Sedláčka a jeho funny chemii, nebo o jiné učitele a jejich hodiny. O celém učitelském sboru bych mohl říct jen to dobré. Nejdůležitější ale je, že každý nás něco dokázal naučit!! *(Rudavský)*

Uuu. Kdo
tady má
žrádlo?

Na učitele budu a mám plno vzpomínek. Naše první učitelka byla hodná paní Markéta Kissová, která byla na prvním stupni pro nás taková druhá máma. Netrvalo to dlouho a najednou jsme se ocitli na druhém stupni. Kde chvilku trvalo, než jsme se rozkoukali. Samozřejmě, že jsme si museli zvyknout, na trochu méně trpělivý přístup učitelů než na prvním stupni. Naše nejlepší třídní Helča Pánková nás dokázala zkrotit a dokonce se i z naší třídy stal dobrý kolektiv, což snad nikdo nečekal. Nezapomenutelné hodiny pana učitele Sedláčka byly vždycky plné vtipů a smíchu. *(Salayová)*

Na pana učitele Kužela budu určitě vzpomínat v dobrém. Každá hodina s ním byla zábavná a poučná. Jediné co jsem nesnášel, bylo zkoušení podle data a psaní pojmu. Byli jsme s ním i dvakrát na výletě. Druhý výlet tam teda skoro celý proležel u knížky, což byla celkem škoda. Hodiny zeměpisu, které byly každý čtvrtek odpoledního vyučování, byly zábavné. Vždy jsme se zasmáli a něco málo jsme se poučili. *(Svoboda)*

Určitě na učitelky a učitele druhého, ale i prvního stupně budu vzpomínat v dobrém. Na prvním místě bude určitě paní učitelka Pánková, největší opora a taková naše kamarádka. Vždycky nás podrží a řeší za nás naše problémy. A výlety s ní? Opravdu můžu říct, že jsou probrečené smíchem, ale ne jen výlety, ale i hodiny literatury. Když už jsme u toho smíchu, hodiny s učitelem Sedláčkem jsou taky nezapomenutelné. Jeho vtipné hlášky nemají chybu, ale jak přijde na řadu zkoušení, je ve svém světě. A jak říká Jirka Drázký při hodinách dějepisu, „musí to mít šťávičku“. Taky budu ráda vzpomínat na pana učitele Kužela, který měl na začátku hodiny velice rád číslo osm, protože mohl vyzkoušet svého oblíbeného žáka, se kterým o hodinách hrál piškvorky. A ukončím to osobou, bez které bychom se na druhý stupeň ani nepodívali a tou je paní učitelka Kissová. Učitelka, která se s námi učila od písmen a číslic po první přečtenou knihu a nespočetně vypočítaných příkladů z matematiky. Samozřejmě budu vzpomínat i na učitele, které jsem nezminila. Děkuju všem kantorům za spolupráci a silné nervy po celých devět let. *(Svobodová)*

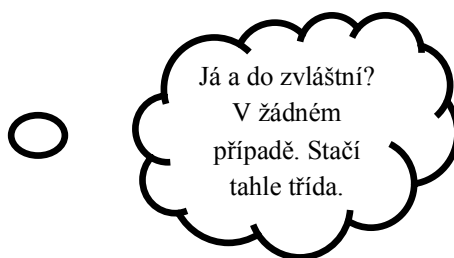
Budu na učitele vzpomínat v dobrém. Paní učitelka Kissová nás měla jako první učitelka na škole. Na druhém stupni nás měla paní učitelka Pánková. Naučili jsme se spustu věcí a ještě se učit budeme. *(Špaček)*

Nekecej a tvař se aspoň teď inteligentně. Fotí!

Na všechny učitele budu vzpomínat v dobrém. Všichni nám dali zkušenosti a vědomosti, které se někdy budou hodit, ať už při našem dalším studiu nebo v budoucím životě. A za to bych jim chtěla poděkovat, protože udržet 30 pubertáků v klidu, není nic lehkého. Za 20 let, až se sejdeme na třídním srazu, věřím, že budeme všichni vzpomínat v dobrém, protože budeme zase na svět koukat už z jiného úhlu. (*Špytková*)

Nejvíce budu vzpomínat na hodiny pana učitele Sedláčka. Sice měl i pár horších chviliek, když jsme mu opravdu pečlivě hráli na nervy. Ale jeho zapálení do hodin chemie a přírodopisu se rozhodně nezapřou. Zřejmě dodnes si není jistý, zda opravdu chápeme organické názvosloví. Jeho i nás velmi mrzelo, že jsme nemohli provádět pokusy, o kterých vždy mluvil s rozzářenými očima. Když si Milča zapomněla prezentaci na výrobu Pardubického perníku, nechal si od ní vysvětlit každou surovinu u tabule a dal jí za jedna. Myslím, že na to s úsměvem vzpomíná. Vždy nám dával nápovědy, když nás zkoušel u tabule, hlavně, když jsme zapomněli na ten prokletý chámovod. Kluci dodnes nechápou, jak celou hodinu vydržel mít nohu přes nohu. A ty promluvy k našim duším, ať se zamyslíme nad školou, že to děláme pro sebe a že nás ze střední stejně vyhodí, vždycky stály za to. Velký vděk patří našim dvěma třídním učitelkám Markétě Kisoové, která nás úspěšně připravila na druhý stupeň, naučila nás základy a její hodiny byly vždy s pochopením. A Heleně Pánkové, která má pochopení pro pubertáky, za co jsem ji vždy obdivovala. Vždy se postavila za naši třídu, byli jsme prostě její děti, které bránila. S každým problémem jediné za ní, vždy nám pomohla. (*Zahradníková*)

Na všechny učitele, kteří nás někdy učili, si určitě někdy zavzpomínám. Se všemi byla v mnoha hodinách zábava a snažili se nás něčemu naučit. Na některé málo z nich budu ale vzpomínat i nerada, ale určitě si na ně taky jednou vzpomenu.

Mrzí mě, že se s nimi musím rozloučit, protože takhle báječné učitele už možná na další škole nepotkám. Ta nejdůležitější učitelka pro mě asi zůstane paní učitelka Kisoová, která nás měla od první třídy a učila nás to nejdůležitější, co dnes umíme. Vždycky nám dělala hodiny zábavnější různými historkami a pamatuju si na hodiny čtení, když jsme vždycky četly jeden článek pětkrát. Samozřejmě budu vzpomínat na naši paní učitelku na druhém stupni, která nás přijala za svoje, a užili jsme si s ní spoustu zábavy. V hodinách češtiny se v nás snažila najít lásku k literatuře a bavila nás svými hláškami. Srandovní hodiny s panem učitelem Sedláčkem, který nás nepřestal bavit svými komentáři, a ještě dneska by mi určitě řekl „Zdobínská“. Nezapomenutelné desetiminutovky paní učitelky Konývkové v hodinách matematiky, kterých se vždycky všichni moc báli, ale nakonec jsme si oddechli, když jsme zjistili, že to vlastně umíme. Marné snahy paní učitelky Mendlíkové, která se moc snažila naučit naši skupinu německá slovíčka. No a pak také stažené uši na začátku hodin zeměpisu a dějepisu, kdy pan učitel Kužel s oblibou zkoušel. Není snad nikdo, koho by nečekaně nevyzkoušel, třeba jen podle data v kalendáři. Ale jeho hodiny mě bavily a pečlivě nám popisoval každou situaci, jako kdyby v té době žil. Paní učitelka Budínová vždycky dbala na to, abychom sledovali text, kde čteme a většinou se jí to i povedlo. Dařilo se jí i nám dělat fyziku zábavnou a pro nás zajímavou. Každý učitel byl specifický něčím jiným, ale budou mi chybět všichni. (*Zdobínská*)

OSTATNÍM ZŘEJMĚ JEJICH LENOST NEDOVOLÍ VZPOMÍNAT

Jak budeme vzpomínat na spolužáky a školu?

Školní prostředí mi bude chybět. Do této budovy jsem chodila celých 9 let a zažila v ní nepřeberné množství zážitků, takových emocí, jako radost, či naopak smutek, když jsem se dozvěděla známku z písemky, stres při ústním zkoušení, záchvaty smíchu o přestávkách, tajné dialogy o hodinách, atd. V těch všech místnostech s naší třídou se stalo takových věcí, že si to ani nedokážete představit. Bude mi chybět humor Davida Pechana, vtipné hlášky Jirky Drázkého, Natálky Křiškové, Romany Hynkové, Kuby Motyčky a Libora Rudavského. Zábavných lidí tu je opravdu mnoho, jako třeba Míša Špytková, která nás všechny svým smíchem nutila se smát s ní, takže hodiny vypadaly vcelku zábavně. Velice dobrý komik je také Lukáš Hercík, který hodiny obyčejné literatury dokázal proměnit v hodiny naprostého smíchu už jen po jediné přečtené větě (někteří z nás se naučili číst, Lukáš je výjimkou). Nebudu tu vypisovat všechny, protože to by bylo opravdu na dlouho. Tak už mi nezbývá jen říct, že mi všichni budou opravdu chybět. *(Bartková)*

Vzpomínám na celou třídu v dobrém. Pamatuji si na to, když jsme šli do školy s taškami většími, nežli jsme, byli my. Nebo vzpomínám na to, jak k nám přicházeli noví žáci, někteří tu jsou dodnes, někteří odešli. Myslím si, že jsme dobrý kolektiv, i když se skoro furt hádáme a pomlouváme, nakonec se všichni máme rádi. Vzpomínám si na to, jak jsme vyváděli, když měl přijít nový žák. Vzpomínám na svoji třídu v dobrém. *(Bravenec)*

Já osobně na školu budu vzpomínat v dobrém. Učitelé jsou tady hodní a dá se s nimi mluvit. Více budu asi vzpomínat na mou třídu. Na prvním stupni jsem byla trochu odstrčená, ale druhým stupněm se vše změnilo. Martin Špaček se mnou sedí od 7. tř., dost jsme se skamarádili. Nejvíce budu vzpomínat na p. učitelku Kissovou a p. učitelku Pánkovou. Bude se mi stýskat po mé třídě hlavně po Martinovi, Luce, Nikče, atd... nejlepší jsou hlášky Libora s Kubou. Paní učitelka Kissová nás naučila spousta věcí, paní učitelka Pánková to dorazila a už jsme připraveni vykročit na vlastních nohách. Jako nový k nám na školu přišel p. učitel Kopecký. Je zábavný a upřímný. Pan učitel Sedláček, to je náš vtipálek. Má rád dárky a vtipky narážející na osoby. Nejlepší jsou hodiny chemie, když pan učitel Sedláček má dobrou náladu. To zjistí vždy Milan nebo David, když ho ráno pozdraví. *(Dědková)*

Čtení mi jde na
jedničku!
#NOkappa

Nejvíce vzpomínat budu na ty lidi, se kterými jsem se bavila a budu doufat, že se s nimi ještě uvidím, i když už ne tak často. Kamarádi byli jedna z těch věcí, proč jsem ve škole byla ráda. Je pravda, že díky škole jsem našla skvělé kamarády. Myslím, že i když nás bylo hodně, naše třída byla dobrá parta, která mi bude chybět. *(Doubková)*

Už od prvního dne budu na naši školu vzpomínat pozitivně. Škola prošla rekonstrukcí, všechno se zmodernizovalo a hned působila příjemněji. Na téměř celý učitelský sbor budu vzpomínat v dobrém. *(Drázký)*

Na tuto školu budu vzpomínat asi hodně dlouho. Zažili jsme tu mnoho veselých, ale i smutných zážitků. Poznali jsme tu mnoho učitelů. Některé jsme měli rádi a některé jsme doslova nesnášeli. Určitě mi bude chybět pár spolužáků, ale třeba budou na střední škole ještě lepší spolužáci, kdo ví? *(Dubský)*

Na školu a lidi s ní spojenou vždy budu vzpomínat v dobrém, protože po devíti letech jsem toho tady zažil mnoho dobrého, na co nikdy nezapomenu. Občas se ve škole stavím podívat na své staré učitele a kamarády z mladších ročníků. Doufám, že se se svou třídou budu nadále scházet a kamarádit se s nimi. *(Hercík)*

Po spolužácích se mi bude velice stýskat. Beru je jako svoji druhou rodinu. Když si vzpomenu na den, co jsme nastoupili do první třídy, jak jsme byli malí a teď? Každý je už skoro dospělý člověk, 9. třída byla pro nás všechny nejobtížnější. Ne kvůli učení, ale hlavně kvůli tomu, že měl brzy přijít čas se rozloučit. Tento rok utekl jako voda, nikdo z nás nepředpokládal, že uteče tak rychle konec základní školy a nastane nová kapitola našeho života. *(Hynková)*

Na své spolužáky budu vzpomínat většinou v dobrém. Přece jen jsme spolu byli devět krásných let našeho života a něco jsme spolu prožili. Vždy jsme byli jedna z nejpočetnějších tříd na škole a podle toho také vypadlo naše chování. Učitelé nás museli napomínat i o přestávkách, protože jsme byli hodně energičtí a hodiny tělesné výchovy nám nestačily. Když jsme přešli na druhý stupeň, naše chování se o něco zlepšilo. Ano, občas se sem tam někdo pohádal, ale za chvíli to bylo jako předtím. *(Kadeřábková)*

Na své spolužáky budu vzpomínat v dobrém i přesto, že jsem se s nimi vždy neshodla. Zažili jsme spolu těch nejlepších devět let našeho života. Mám s nimi skvělé zážitky a nikdy na nic z toho nezapomenu. Doufám, že se ještě někdy jako celá třída opět sejdeme a budeme se spolu bavit tak jako dodnes. *(Krausová)*

Určitě vzpomínat budu, přeci jen, když s někým prožijete devět let života, tak na něj jen tak nezapomenete. Je dost pravděpodobné, že na některé budu vzpomínat víc a na některé méně. Za poslední roky, se z nás stal celkem dobrý kolektiv, který i přes to rychle spadl do hádky kvůli naprosté malichernosti, avšak se z ní zase rychle udobřil. Budu hodně vzpomínat na mou spolužačku, kamarádku a bůh ví co ještě Aničku Bartkovou, se kterou jsem poslední rok protřpěla s bolestí břicha od smíchu a doufám, že naše přátelství i přesto, že se rozprchneme každá do jiného kraje, bude pokračovat. Spolu s Nikčou Zahradníkovou jsme byly na hodinách angličtiny pravidelnými hlásiči i rušiči. S Anet Salayovou jsme pár let pravidelně navštěvovaly městskou knihovnu, až si moje mamka myslela, že chodím za nějakým klukem. Samozřejmě, že budu vzpomínat i na největší zlobiče. Konkrétně na vždy přídrzlou třídní „Kelišku“ Romču Hynkovou. Na nepochopitelně stupidní humor „Dejva“ Pechana. Na poznámky našeho tatky Kuby Motyčky a naší mamky Libušky Rudavské. Budu vzpomínat na dlouhé rozhovory s Markét Krausovou o našich oblíbených filmech a seriálech. Ráda bych poděkovala za sponzorství bonbónů od Milana Cu a sponzorství pití od Terky Kadeřábkové. Případné pomoci v matematice od Romana Dubského. Pár, možná hezkých, slov si zaslouží Denda Najmanová, která nás všechny naučila, že jíst pravidelně, tedy jíst pořád, je velice důležité. Budou mi chybět hodiny literatury s Lukášem Hercíkem a Jirkou Drázkým, kteří se někdy možná naučí číst bez vtipných přereků. Vlastně mi budou chybět téměř všichni a doufám, že se za pár let sejdeme na nějakém srazu a budeme ještě krásnější a dokonalejší, než jsme teď. *(Křišková)*

Spolužáci. To je kapitola sama o sobě. S některými z nich se budu neustále stýkat a budeme stále v kontaktu. S mnoha lidmi jsem si vytvořil dobrý přátelský vztah a budou mi chybět. Ať už ve třídě nebo na školních výletech, vždy jsem se s nimi mnoho pobavil a každý můj spolužák mi bude minimálně aspoň trochu chybět. *(Motyčka)*

Tady to ale
smrdí.

Na své spolužáky budu vzpomínat asi opravdu dlouho. I když jsem si nesedla nebo nerozuměla úplně s každým, tak si myslím, že jsme byli jako třída dobrý kolektiv. Hodně budu vzpomínat na Lucku, se kterou jsem dost dlouho seděla v lavici. Taky na Romanu s Milanem, kteří si s námi povídali každou volnou chvíli. Bude mi chybět i Romča, která si se mnou sedávala každou němčinu, a hodně jsme se spolu nasmály. Všechny holky byly fajn. Třeba Natálka. Naty si ke mně sedávala na obědě a vždy jsme tam zůstávaly skoro poslední a dojíдалy polévku. I kluci byli v pohodě. Lukáš, který mě občas opravdu štvál, je super kamarád a dá se na něj spolehnout. I na Vojtu, s ním byla většinou opravdu sranda. Myslím, že na každého budu často vzpomínat a náš kolektiv mi bude vážně chybět. Na střední se budu s každým seznamovat a nebudu tam nikoho znát tolik jako ty naše holky a kluky. S pár lidmi se budeme vídat v autobuse, anebo se budeme potkávat v Bousově, ale s některými se neuvídím tolik a to mě mrzí. Bude si mi opravdu stýskat. *(Najmanová)*

Přece jen je devět let dlouhá doba, za kterou se stalo hodně věcí. Ať už těch dobrých, tak těch špatných. Nemůžu říct, že bychom si rozuměli úplně všichni a všichni se měli stejně rádi, ale společně jsme všechno zvládli. A i přes to všechno, co se mezi námi stalo, mi tahle třída bude nehorázně chybět a nedokážu si to bez ní v září představit. Doufám, že se budeme vídat i nadále, budou mi chybět. *(Nocarová)*

Bud'
zticha, já
chci íídlo.

A on si fakt
myslí, že
nemám hlad.

Přeci jen je 9 dlouhá doba, za kterou se toho hodně stalo. Ať už to dobré, tak i to špatné. Po spolužácích se mi bude stýskat nejvíce. Budou mi chybět, protože 9 let je dlouhá doba. Sice je opustím, ale naše vzpomínky zůstanou napořád. *(Pajerová)*

Na spolužáky budu vzpomínat jen v dobrém, na okamžiky kdy jsme se bavili. Takže třeba výlety, třídní hodiny, ale i normální vyučování. *(Pechan)*

Na své spolužáky budu dlouho vzpomínat. A doufám, že se za několik let všichni sejdem. *(Reslová)*

Spolužáci. To je kapitola sama o sobě. S několika z nich zůstanu furt v kontaktu, se 3-mi jdu dokonce na střední školu, ale abych řekl, tak mi pár holek i kluků bude docela dost chybět. S těmito pár lidmi jsem si hlavně za druhý stupeň vybudoval přátelský vztah, nutno podotknout, že takové kamarády také jen tak nenajdete. Ať už vezmu v potaz školní výlety či naše školní představení, musím říct, že s nimi byla vždy sranda. *(Rudavský)*

Na svoji třídu mám spoustu hezkých i špatných vzpomínek. Nikdy nezapomenu na naše společné výlety a průšvihy. Ovšem na některé spolužáky budu vzpomínat víc na některé zase míň. V mé paměti mi určitě zůstanou moji nejlepší kamarádi, se kterými jsem se vždycky nasmála. Těším se, až se zase za nějakou dobu sejdem a budeme vzpomínat na naše společné zážitky. *(Salayová)*

Tomu se říká
karma, Líbo.

Na tuto školu budu vzpomínat hodně dlouho. Společně jsme zažili hodně zážitků a legrace. I když mi bude někdo chybět, tak jsem rád, že poznám nové lidi a budu mít nové kamarády. Na nové škole určitě zažijeme hodně nových zážitků. Ale nebude to ta samá třída, na jakou jsme zvyklí. Možná to bude lepší anebo horší, kdo ví? *(Svoboda)*

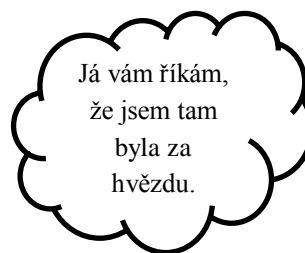
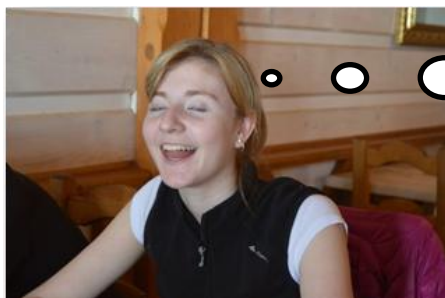
Budu vzpomínat obecně na všechny, ale asi nejvíce na Milenu a Jardu, ale i na Libora. Na Liborovy hlášky, na Milčino povídání o blbostech nebo na Jardovo stříhání gumy a házení po třídě. Z učitelů budu nejvíce vzpomínat asi nejvíce na naši paní učitelku Pánkovou (Helču). Ale hlavně na pana Sedláčka a na jeho hlášky a blbosti o hodinách. (Vzpomínám, jak se mi strašně moc chtělo v první třídě, ale teď jsem i rád, že to mám za sebou. Za devět let se toho hodně změnilo, hlavně naše myšlení ve třídě, ale i škola obecně.

Průběžně k nám přicházeli a odcházeli žáci. Na školu budu vzpomínat v dobrém, ale i v zlém, protože mě ráno nutí vstávat, abych do ní také došel. *(Špaček)*

Přece jenom za 9 let, co jsme spolu strávili, se toho stalo hodně. Dobré i špatné věci. Ale já osobně na ty špatné chci zapomenout a pamatovat si jenom ty hezké. Já vím, že život není jenom černý a bílý a právě proto by aspoň vzpomínky mohly být jenom pěkné. Doufám, že se budeme i nadále vídat, protože za tu dlouhou dobu mi všichni přirostli k srdci a rozhodně mi budou všichni moc chybět. *(Špytková)*

Na moje spolužáky budu vzpomínat v dobrém i ve zlém, tak už to chodí, nemůžou se mi zavděčit všichni, stejně jako já jim. Budu vzpomínat na naše vysmáté hodiny se Špáčou a Milčou. Na to, jak jsme s holkami na výletě ani nešly spát a hrály jsme různé hry, třeba „Nikdy jsem...“ a takové. Na naše „spaní“ ve škole. Přitom jsme celou dobu byli vzhůru a běhali jsme po škole. Na prvním stupni jsme byli rozděleni do skupinek a „bojovali“ jsme proti sobě. Na druhém stupni jsme pochopili, že by bylo fajn držet při sobě, jako celek, a i když se stalo spoustu neshod, hádek a pomluv, tak i přesto jsme se v nejhrošším podrželi, ať už šlo o kohokoliv. Co se týká školy, budu vzpomínat na velkou rekonstrukci a jaký to byl velký skok, když jsme ze staré budovy najednou přišli do úplně nové, moderně zařízené školy s novými podlahami a interaktivními tabulemi, to si mladší studenti neumí představit, když přišli rovnou do nového. Prožili jsme tu velkou etapu našeho života, celých devět let a celých devět let zůstane v našem srdci. (Zahradníková)

Moji spolužáci mi budou určitě chybět. Doufám, že se s většinou ještě mockrát sejdeme, ale stejně si myslím, že všichni pohromadě jako jsme teď, už se nikdy nepotkáme. Někteří mi budou chybět víc, někteří míň, ale na každého si určitě vzpomenu. Stejně jako vzpomínám na některé, kteří naši třídu už opustili. V naší třídě, která je celkem i dost početná, je každý úplně jiný, a proto mi budou chybět ty odlišné charaktery. I když mi někdy někteří svými názory a nápady lezli na nervy. Budou mi chybět naše společné výlety a zážitky na nich. Na vtípky o hodinách a vymyšlení žertíků budu vzpomínat nejvíce. Stejnou třídu už mít nikdy nebudu a i když bude třeba taky fajn, tak tu mou první už mi nikdo nevrátí. Mnohdy jsme byli jedna velká parta, která si spolu skvěle rozuměla, a někdy jsme byli rozhádaní a rozskupinkovaní na části. Své skupiny lidí, s kterými se nejvíce bavíme, máme vlastně dodnes, ale je nás moc, nemůžeme se bavit každý s každým. Přesto si myslím, že všichni mezi sebou spolu máme dobrý vztah a nebojíme se za druhým přijít, když něco potřebujeme. Ty známé povahy, které jsem vídala téměř každý den, už najednou nebudu mít před očima tak často a všechny pohromadě. Bude mi to chybět, zvykla jsem si na tento kolektiv, na všechny, kdo do něj patří. O to víc se bojím toho, že už to najednou všechno nebude. Mrzí mě to, že se musíme loučit s naší třídou, která byla naší základnou, a úplně nejvíce nás dokázalo vytočit, když jsme se do ní vrátili, a zjistili jsme, že nám mladší ročníky zlámaly židle. Ještě, že už je konec školního roku, protože každý týden alespoň jedna židle ubyla, a my už bychom si neměli kam sednout. Naše židle to je vůbec kapitola sama o sobě. Každý jsme měli tu svou většinou nějak označenou a hrozně jsme se o ně prali a hádali. Ale život jde dál a my musíme poznat zase nové lidi. Ty vzpomínky a zážitky, které spolu máme, nám ale nikdo nevezme. (Zdobinská)

VZPOMÍNÁNÍ OD NĚKTERÝCH SPOLUŽÁKŮ NÁM CHYBÍ, A TAK OSTATNÍ ZŘEJMĚ VZPOMÍNAT NEBUDOU.

Naše poznámky do žákovské...

Verecký: Háží spolužačku do koše.

Ondříšková:
Fyzicky napadla spolužačku.

Pajerová: Háží špenát po zdi.

Zahradníková:
Výbuchem smíchu rušila hodinu.

Boček: Oslovuje spolužáka „ ty čů***!“

Pechan:
Komentuje informace: „To jsou zm***.“

Hercík: Háží po učitelce špagety.

Náš poslední výlet trošku vtipně..

Vzpomínání pana učitele Sedláčka

Výborná třída, kromě minulého roku. Velice výborný kolektiv, který je soudržný, přátelský a vědomostně na výši.

Budou mi velice chybět. Hlavně hodiny chemie, kde valná většina dodnes neví, co je anorganické názvosloví.

Vzpomínání paní učitelky a zástupkyně Budínové

Milá devítko!

Tak jsem tomu přece jen neunikla. Jak vás vidím, co si o vás myslím, zkrátka něco pěkného na rozloučenou. Ptala jsem se, jestli nestačí napsat, že jsem s vámi byla ráda. V čem jste jiní a vyjímeční než všichni před vámi? Máte spoustu svých vlastních snů, plánů, a cílů. Věřím, že pokud vydržíte a půjdete za nimi vytrvale a poctivě, uspějete. Také proto, že máte hlavy a srdce na správném místě. A v čem jste stejní, jako všichni před vámi? Vyrostli jste nám před očima.

Hodně štěstí a přijďte se na nás někdy podívat.

Vzpomínání bývalé třídní paní učitelky Kissové

Byli jste malí, roztomilí a bylo vás hodně. Oblíbence jsem neměla a nemám. Vždycky jsem hájila slabší a domlouvala zlobivým. A byla jsem ráda, když vám to šlo, nebo když jsme se společně něčemu zasmáli. Na výlety jezdím ráda a s fajn třídou, jako jste vy, ještě radši. Vše, co jsme spolu zažili, bylo hezké. Na to horší už jsem zapomněla. Vždycky jsem vás jako svou třídu hájila a dbala a to, aby se ostatním učitelům u vás taky líbilo. Když jsem vás předala dál do 6. třídy, byla jsem pyšná na to, že jste skvělá třída. (Nemyslím třída jedničkářů, ale fajn děti.) Sledovala jsem vás zpozzdálí celou vaši docházku a držela vám palce při rozhodování a prospěchu i chování. Vzdát jsem to nikdy nechtěla s nikým. Nejsem vzdávající typ. Kolektiv jste byli super a doufám, že jste i nadále. Na závěr bych použila slova jedné písně: Svět byl fajn, svět byl náš, léta prázdnin, slunce pláž, pryč je smích školních tříd, teď už musíme něčím být! Tak se držte, AHOJ VŠEM.

Vzpomínání paní učitelky Konývkové a Mendlíkové

Jak na vás budu vzpomínat? To nyní ještě přesně nevím. Ony se i vzpomínky mění, to horší ustupuje do pozadí a spíše se mi vybavovat ty pěkné, někdy i komické události. Na začátku devítky jsme začali celkem dobře spolupracovat. Měli jste i zájem o přípravu k přijímačkám, snažili jste se. V pololetí jsem se snažila nejvíce já a pár vašich spolužáků. Po pololetí spolupráce upadala, nepřipravovali jste se, nenosili jste pomůcky. Některé hodiny byly dost nepříjemné. Bavili jste se, nedávali pozor, během hodiny jste si vyřizovali záležitosti, které mohly počkat na přestávku. A ty úsměvy nebo spíše posměšky? Cítila jsem to dost nepříjemně. V závěru roku, kdy jsem vám dávala šanci na zlepšení prospěchu, jste toho neměli zájem využít. Uvědomte si, že nejen slovo, ale i barva hlasu, úsměv a gestikulace, může působit nepříjemně, může ublížit. Přeji vám všem, aby na novém působišti byli spolužáci, se kterými si budete rozumět, abyste mohli vystudovat obory, které vás budou bavit, abyste si našli kamarády, přátele, kterým můžete věřit a o radosti i starosti se s nimi podělit.

(paní učitelka J. Konývková)

Jak budu vzpomínat na devátáky? Měla jsem s vámi tu čest pouze jeden rok v hodinách výchovy k občanství. V devátém ročníku jsme se vídali v semináři mediální výchovy a při němčině. Kdybych měla zhodnotit vaši třídu celkově, musela bych říci, že mezi vámi jsou žáci velmi nadaní, výjimečné talenty, ale také ti, kteří nemají o nic zájem a nic je nebaví.

Občas bylo poněkud nesnadné udržet kázeň a přimět vás k práci.

Přeji vám, abyste na svých školách našli super spolužáky, výborné pedagogy a aby se vám dařilo nejen ve škole, ale i v osobním životě. Čekají vás určitě krásné roky! (paní učitelka I. Mendlíková)

Rozhovor s paní učitelkou třídní Helčou Pánkovou

Jaký jste měla pocit, když jste se dověděla, že budete mít naši třídu?

Protože se v té době jednalo o mém třídnictví v jiné třídě, bylo prvním pocitem hlavně překvapení☺

Jaký je váš nejlepší zážitek s námi?

Jednoznačně letošní výlet. Spousta sněhu, koulování, legrace při hře na vrahy a super ubytování a jídlo + hodné děti (skoro☺) - co víc si přát?!

Chtěla jste to s námi někdy vzdát?

Že bych utíkala do ředitelny a prosila paní ředitelku, aby mě zbavila vaší třídy – tak to určitě ne! Ale že bych odcházela ze třídy, viděla rudě a vyloženě pěníla – tak to mnohokrát☺

Jaký máte názor na náš kolektiv?

Fungujete tak, jak většina velkých kolektivů – hádky, skupinky – hlavní je, že to nepřekročilo hranice a většinou jsme to udrželi na úrovni slušného chování. Zastávám názor, že kamarádit nemůžu se všemi, ale můžu se ke všem chovat slušně...

Zážitek, na který vzpomínáte nejmíň ráda?

Když si odmyslím chvíle, kdy zlobíte☺, nemám žádný takový zážitek.

Kdy jsme vás nejmíň naštváli?

Když se deset minut před zvoněním začnete balit, že chcete jít na oběd. V tu chvíli už vím, že budu schválně protahovat a ve frontě budete poslední☺

Jak jste si s námi užívala výlety? A na který vzpomínáte nejraději?

Vzhledem k dobře vybraným termínům a počasí, nenáročným túrám přírodou jsou všechny nezapomenutelným zážitkem.☺ Ale vede jednoznačně ten letošní.

Jste na nás pyšná?

Když se chováte slušně (třeba letos na výletě), jsem pyšná, že jsem vaše třídní.

Jak na nás budete jako na vaši první devítku vzpomínat?

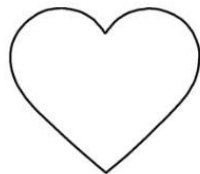
To je jako s první láskou – i když přijdou další, ta první je vždycky jedinečná. Vzpomínky zůstanou na celý život. A já doufám, že vás v červnu neuvidím naposledy, těším se na vaše návštěvy ve škole, taneční,....

Chtěla byste nás mít znovu?

Znovu? Stále!

**...máme Vás rádi a
nikdy na Vás
nezapomeneme!**

Hlášky pana učitele Sedláčka

p. Sedláček: „Když si dáš pivo, bolí tě hlava. Když si dáš slivovici, bolí tě hlava.“

Radek: „Ale já nepiju.“

p. Sedláček: „No jo, když piješ málo, tak tě taky bolí hlava.“

p. Sedláček (na Romanu): „Kam jdeš?“

Romana: „K očnímu.“

p. Sedláček: „Vidíš mě? Vždyť mě vidíš.“

Romana: „Tam už nevidím.“

p. Sedláček: „Nevadí! Tak uvidíš flek.“

Zvědavý anonym: „Takže písemky budou nečekané?“

p. Sedláček: „Ano.“

Zvědavý anonym: „Proč?!“

p. Sedláček: „Protože jsem zlej.“

při zkoušení

Libor: „No a pak je tam ta hadice. Ten penis.“

p. Sedláček: „Takže penis je hadice, jo? To půjdu normálně do Baumaxu a ...“

„Za chvíli jsou Vánoce a já vám chci nenápadně říct, že mám rád dárky.“

p. Sedláček: „Dědková, zaštekěj.“

Dědková: „Ne!“

p. Sedláček: „Jinak jdeš k tabuli.“

Dědková: „Haf, haf.“

p. Sedláček: „Nepřipadáš si trochu jak pes?“

Jára se ptal pana učitele, jestli kouří

Jára: „Proč je teda Vaše fotka na internetu s cigaretou?“

p. Sedláček: „To je brácha. Zlej brácha.“

„Jestli baterie vybuchuje pod polštářem, tak už jsem 1000x mrtvej.“

Romana nechápala váhu zámeček a neustále se ptala, jak to tedy bude

p. Sedláček: „Je to za vééélkou jedničku, a když dostaneš pětku, tak to bude vééélká pěťka!“

Hlášky paní učitelky Pánkové

David se nafoukl po mírném napomenutí
„Pechan má zase premenstruační syndrom.“

„Ať vás po prázdninách nepřijde míň a ani víc!“

„Plat prtný“

„Pechan, to je diagnóza, rozšíříme to ještě o Hynkovou a Bravence.“

p. Pánková: „Jdeme dokoukat My fair lady.“

David: Nechceme si radši napsat diktát?“

Bára rozstříhala texty na čtení, které se poté vracely „Báro, nestříhat“

p. Pánková: „Jak se říká tomu člověku, co to hraje na obě strany?“
Nikča: „Politik“

„Motyčka a Nocarová , hlavně bezkontaktně“

Milča: „Paní učitelko, uděláme pohřeb kytce?“

p. Pánková: „Ne, ještě ne, počkej, až bude celá žlutá.“

„Hlavně s ochranou“

Někdo šel o hodinu vyhodit papír
p. Brabcová: „To ti to nepřijde jako blbý, když jsem ti to nedovolila?!“

Romana: „Já se ale nemaluju.“
Lukáš: „Taky je to vidět.“

Neuměli jsme slovíčka na němčinu

p. Mendlíková: „A to chcete jít studovat?“

Plačte, protože celebrity odcházejí..

..ale nebojte, přijdou naše děti.

Na vydání tohoto čísla se podíleli Mgr. Ingrid Mendlíková, Zuzka Nocarová, Miša Špytková, Adéla Zdobinská a žáci 9. ročníku.

Přejeme vám krásné prázdniny, spoustu zážitků a hodně sluníčka. Učitelům přejeme spoustu trpělivosti a hodných žáků a vám, se kterými jsme se mýjeli na chodbě, držíme palce, ať vám to jde alespoň stejně dobře jako nám. Držte nám taky palce, ať uspějeme na střední.

Tak se mějte. AHOOOOJ!